

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

VOLEI

Marea victorie
din C.C.E.

LUPTE

MEDALIAȚII
DE LA ESSEN

FOTBAL

CAMPIONATUL
ÎNAINTE DE FINIȘ

FRANȚA ÎN
PREAJMA
CAMPIONATULUI MONDIAL

DE LA MONTEVIDEO 1930
LA LONDRA 1966

MICA ENCICLOPEDIIE SPORT

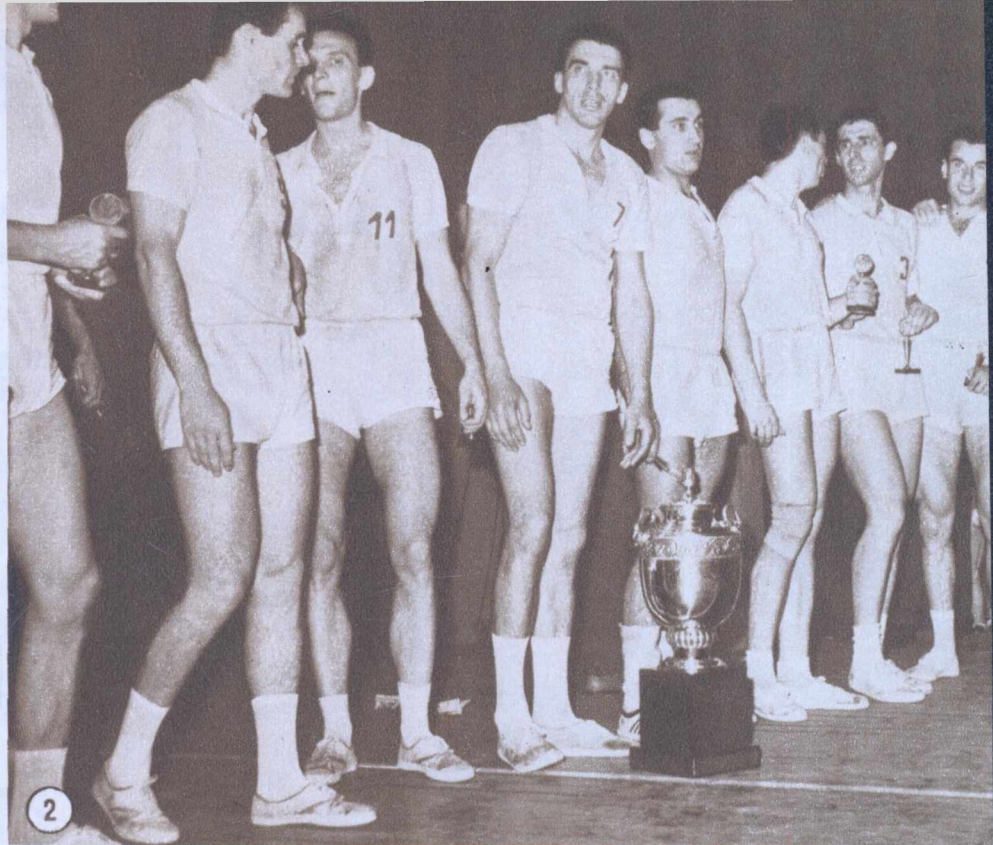
Triplul salt
de-a lungul anilor

FAZĂ DIN DERBIUL CAMPIONATULUI
STEAUA—DINAMO 21-20

LA HANDBAL

DINAMO BUCUREȘTI
pentru a șaptea oară campioană

După îndelungii căutări

O victorie de prestigiu

Şase ani le-au trebuit dinamoviştilor ca să preia de la rapidiști cheia marilor succese în volei. Şase ani de căutări, de intense pregătiri, în care timp insuccesele nu i-au descurajat, ci i-au îndirjit și i-au mobilizat să persevereze în găsirea unei formule capabilă să-i înalțe pe o treaptă superioară aceeaia ocupată de maeștrii rapidiști. Și iată că insistențele lor au fost încununare de succes. Evenimentul vă este desigur cunoscut. S-a produs într-un moment când ochii tuturor iubitorilor voleiului, și nu numai ai voleiului, erau ațintiți asupra celor două meritoase finaliste ale «Cupei campionilor europeni»: RAPID și DINAMO. Victoria a revenit dinamoviștilor într-un mod care le face cinste nu numai lor, dar mai ales școlii voleiului românesc.

Din 1960 și pînă în prezent, în clasașamentul campionatului republican, echipa de volei Dinamo a avut permanent în față puternica formație rapidistă. Pe aceasta nu a putut-o întrece decât o singură dată: în 1961. Dar nici atunci prețioasa victorie nu i-a putut servi drept trambulină către titlul de campionă.

Voleibaliștii din șoseaua Ștefan cel Mare porniseră însă pe un drum pe care nu se putea să nu ajungă la... liman. În 1960, în afara lui Derzei, toți ceilalți

compenți de bază ai formației (Miculescu, Teodorescu, Apostol, Eremia, Cristea, Mihăilescu) au fost înlocuiți pe motiv de... vîrstă. Echipa trebuia întinerită cu orice preț. De la «Tinărul Dinamovist» au fost preluați Tirlici, Stoian și Smerecinschi. Ulterior au mai fost introduși în formație Schreiber și Corbeanu. Promovat în funcția de antrenor, fostul jucător dinamovist Sebastian Mihăilescu și-a început activitatea în noua calitate avînd drept principiu călăuzitor: FRÎU LIBER PERSONALITĂȚII.

«De la primul contact cu băieții, în calitate de antrenor — ne spunea Mihăilescu — am căutat să mă comport față de jucători

așa cum aș fi dorit eu să se poarte cu mine antrenorii pe care i-am avut. Am încurajat personalitatea, fantezia în joc, perfecționînd la fiecare dintre jucători elementele tehnice care îi puteau ajuta să-și pună și mai mult în valoare aptitudinile. De la bun început am exclus specializarea pe posturi. Aveam nevoie de jucători compleți.

În jocuri, chiar și în cele mai importante, nu am avut jucători de rezervă. Tuturor le-am dat posibilitatea să se rodeze. Așa am procedat cu Tirlici, Smerecinschi, Stoian și Schreiber în primul meu an de antrenorat și tot astfel am procedat și cu Manu și Dobre, care au intrat în echipă

de numai cîteva luni. Ideea că toți jucătorii sînt titulari i-a mobilizat pe băieți, le-a dezvoltat simțul de răspundere și le-a creat întotdeauna o teribilă poftă de joc.»

În continuare Sebastian Mihăilescu ne-a vorbit despre felul în care a pregătit echipa pentru marea finală. A fost analizat jocul fiecăruia dintre componenții formației rapidiste și pentru fiecare dintre adversarii de joc, pe care aveau să-i întâlnească elevii săi, s-au găsit mijloace tehnice menite să le anihileze acțiunile. Primul meci al finalei (cîștigat de dinamoviști cu 3—1) a constituit pentru voleibaliștii din șoseaua Ștefan cel Mare un prim și greu examen. Echipa a funcționat însă... ceas și victoria, după cum s-a văzut, i-a suris. În dimineața celui de al doilea joc, Sebastian Mihăilescu a avut certitudinea victoriei definitive. Și previziunile antrenorului s-au adevărat. Întreaga formație s-a prezentat la meci cu un moral ridicat.

Care sînt proiectele noilor deținători ai cupei continentale? Anul viitor ei sînt hotărîți să cucerească titlul de campioni republicani, iar «Cupa campionilor europeni», căreia i-au găsit un foarte frumos loc în vitrina de trofee, să o poată păstra cît mai mult cu putință. Poate chiar de tot!

ÎN FOTOGRAFII:

1. Dl. Olivier Bruyr, secretarul Comisiei europene a F.I.V.B. Înminează lui Derzei frumosul trofeu de argint.

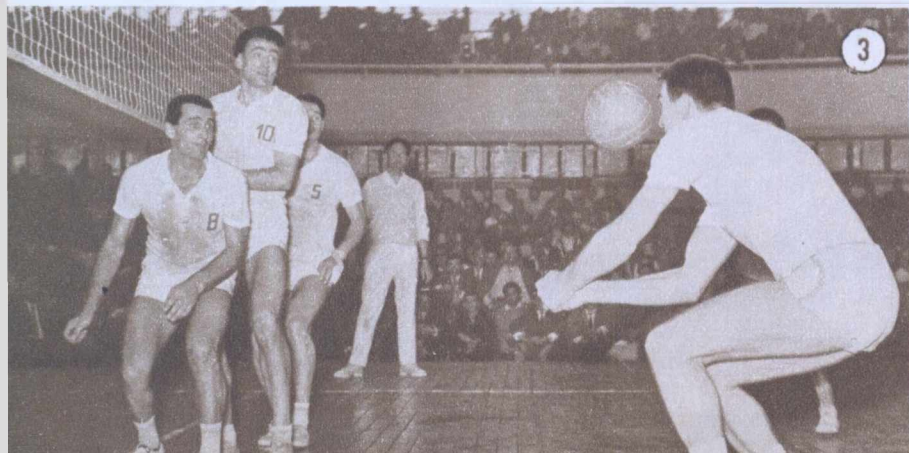
2. Echipa de volei Dinamo București, noua performeră a «Cupei campionilor europeni». De la stînga la dreapta: W. Schreiber, M. Tirlici, G. Smerecinschi, E. Derzei, M. Stoian, Z. Cozonici, C. Ganciu, N. Dobre, D. Manu. Lipsesc din cadru: Gh. Corbeanu și antrenorul echipei Sebastian Mihăilescu.

3. Fază din ultimul joc al finalei. Derzei preia mingea trecută de blocaj. La fileu: Stoian, Corbeanu și Schreiber.

4. Antrenorul Sebastian Mihăilescu dă cu competență cîteva îndrumări.

Foto: AUREL NEAGU

G. ȘTEFĂNESCU

PROFESORUL ȘI ELEVUL

E mare lucru să-l știi aproape pe cel ce ți-a îndrumat cu grijă pașii în cariera sportivă ce ți-ai ales-o... O simplă privire a antrenorului, o vorbă aruncată pe furis, dă elevului nu numai indicația de care are nevoie, ci și parcă mai multă tărie inimii și brațului. Și desigur nu greșim spunând că la succesul talentatului nostru tennisman Codin Dumitrescu (locul III la turneul pentru tineret de la Tallin) o contribuție decisivă a avut-o și antrenorul său, încercatul polisportiv Ion Racoviță. În această fotografie, luată pe terenurile de la Tallin, îl vedem pe elev, schimbând terenul sub privirile atente ale profesorului său.

ROMÂNIA — CEHOSLOVACIA 9-9

Rugbiștii noștri nu s-au putut impune la Praga în fața gazdelor, care au obținut astfel, în «Cupa Națiunilor», cea mai bună performanță a lor din palmaresul întâlnirilor directe cu rugbiștii români. În fotografie, talonerul nostru, Paul Iordăchescu se desprinde după o grămadă deschisă din strînsoarea talonerului ceh Krejci. În stânga, se mai văd Radu Demian și Ion Tuțianu.

BERNARD GUYOT — CÎȘTIGĂTORUL CURSEI PĂCII

Victoria în cea de a 19-a ediție a Cursei Păcii a revenit la individual francezului Bernard Guyot, iar pe echipe reprezentativei U.R.S.S. Succesul lui Guyot — un tânăr de numai 20 de ani — a prins contur încă din etapa a III-a, pe care a câștigat-o detașat și a început să devină probabil imediat după etapa a V-a: Brno-Otrokovice, cînd a și îmbrăcat tricoul galben. Prin comportarea sa, Bernard Guyot a adus Franței cea de a doua victorie din istoricul Cursei Păcii. (La ediția a II-a, în 1949, reprezentativa Franței a cucerit primul loc în clasamentul pe echipe). Iată-l în fotografia alăturată pe merituosul câștigător Bernard Guyot.

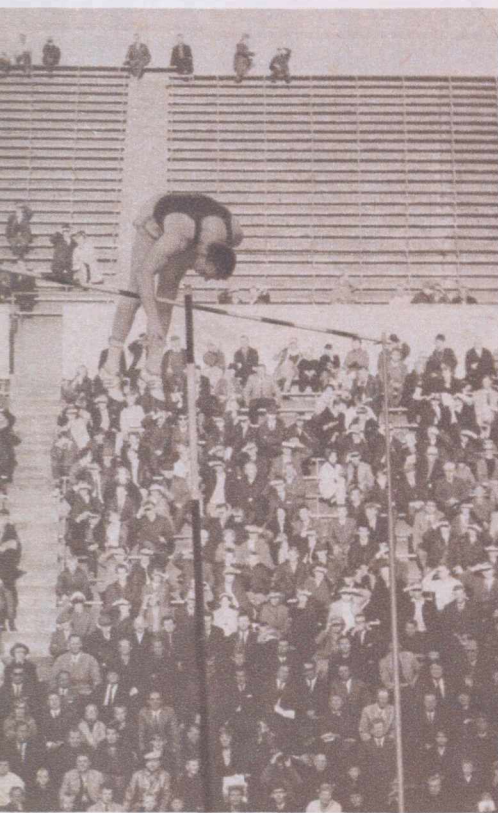

CINE URMEAZĂ?

Meciul de box dintre deținătorul titlului mondial la categoria grea Cassius Clay și englezul Henry Cooper a luat sfârșit după numai șase reprize. Clay și-a păstrat titlul învingînd prin K.O. tehnic. Arcadele lui Cooper nu au rezistat loviturilor, devenind adevărate izvoare de sînge care îi împiedicau vederea și care, pînă la urmă, l-au determinat pe arbitru din ring să oprească meciul dictînd un K.O. tehnic în favoarea lui Clay. Așadar, încă unul dintre претенденții la centura de campion mondial al «grelor» a fost scos din cursă.

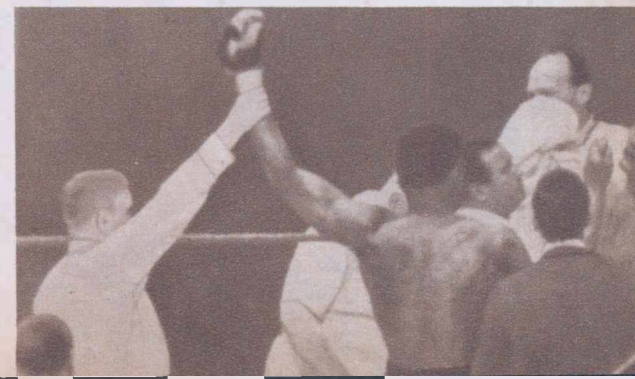
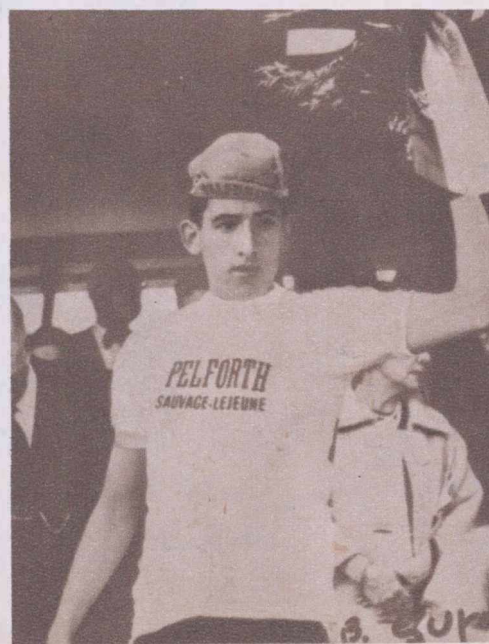
Acum este interesant de văzut cine va urma. Printre candidați, Zora Folley (Arizona), Amos Lincoln (California), Karl Mildenburger (R.F. Germană) sau poate chiar... Ernest Terrell, campionul mondial oficial recunoscut de W.B.A.

În fotografiile. Sus — Henry Cooper (stînga), cu fața inundată de sîngele arcadei, se apără cu dificultate de tirul necrușător al loviturilor lui Clay. Jos — Final scontat: învingător înainte de limită Cassius Clay.

5,32 m LA PRĂJINĂ!

Vechiul record mondial la săritura cu prăjină (5,28 m), deținut de către campionul olimpic de la Tokio, Fred Hansen, a fost spulberat. Tânărul atlet american Jim Seagren a reușit o săritură excelentă trecînd peste ștacheta ridicată la 5,32 m! Noul recordman mondial, deși doar de 19 ani, are calități fizice frumoase: 1,85 m înălțime și 80 kg. Iată-l în fotografie, în timpul săriturii record.

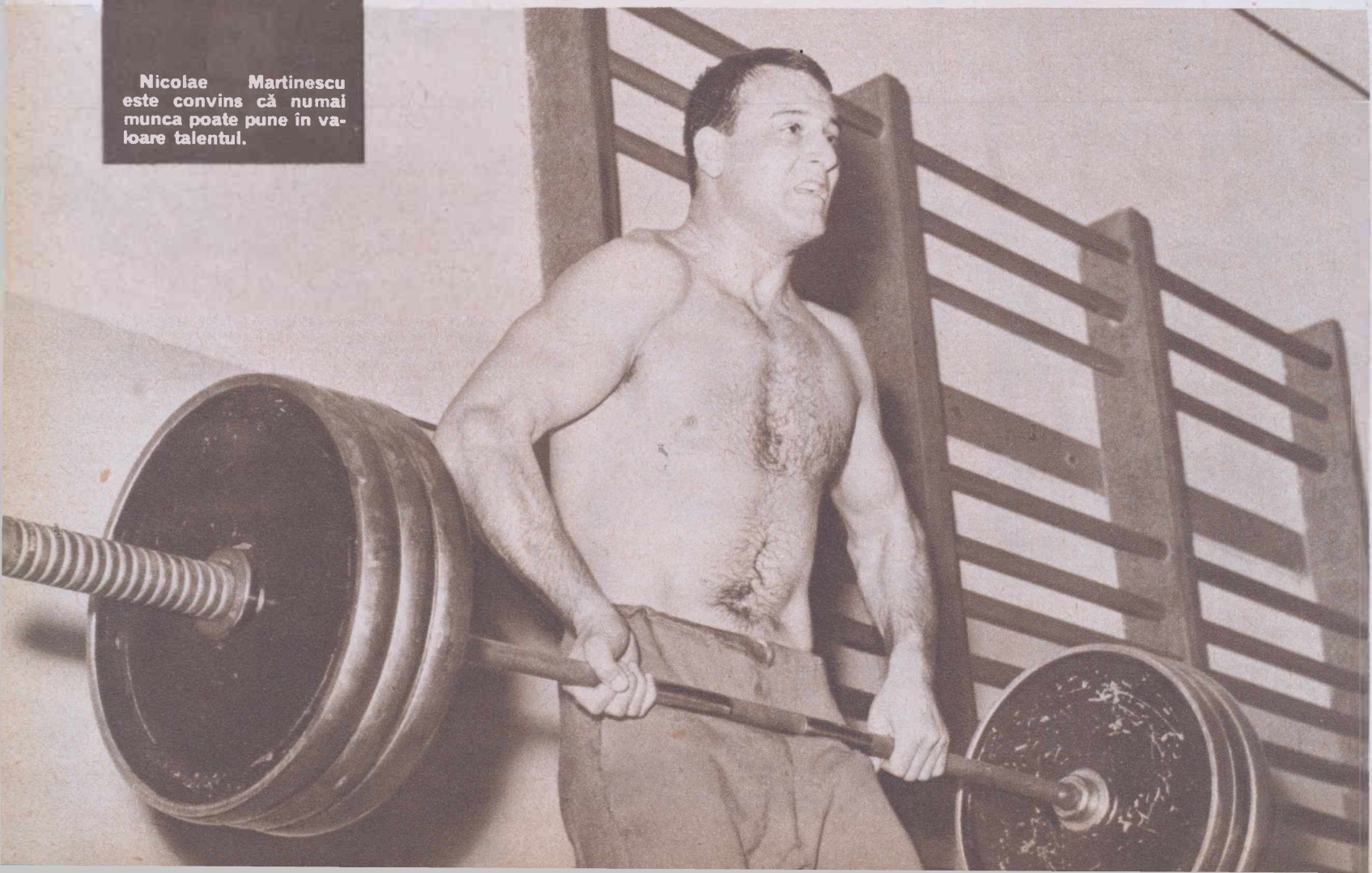

Lotul român de lupte greco-romane s-a înopoiat de la campionatele europene de la Essen aterizând pe aeroportul internațional Băneasa. Pe scara avionului: Ion Baci, Nicolae Martinescu, Simion Popescu, antrenorul emerit Ion Corneanu, antrenorul Ion Cernea, maestru emerit al sportului, arbitrul internațional Valentin Bati, Ion Tăranu, Ion Gabor și Cornel Turturea (mască de Tăranu).

MEDALIAȚII de la ESSE

Nicolae Martinescu este convins că numai munca poate pune în valoare talentul.

NICOLAE MARTINESCU

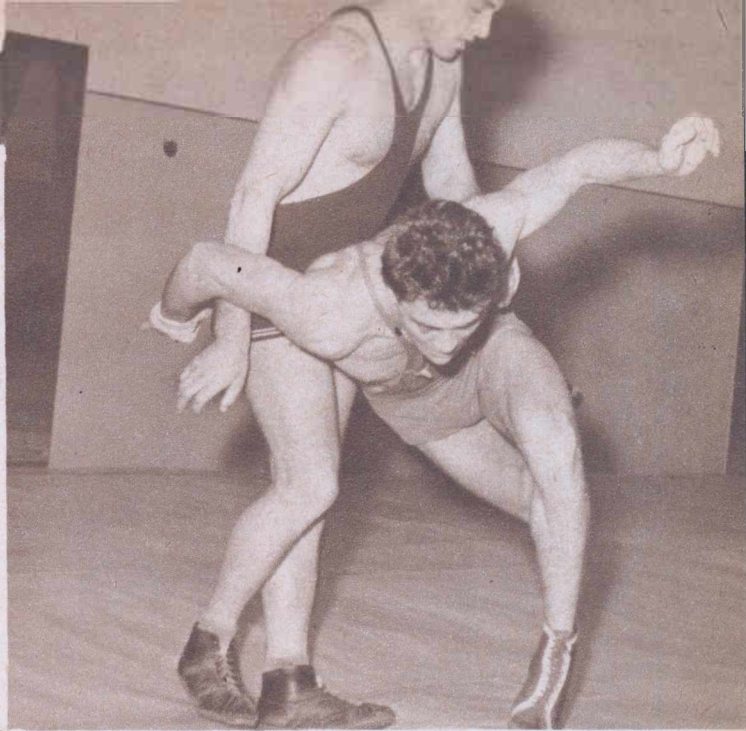
Am văzut lumina zilei la 24 februarie 1940 în comuna Vișani (raionul Făurei, regiunea Galați). Primul antrenor care i-a întrevăzut lui «Martim» o carieră de aur a fost Ștefan Babin, un neobosit explorator al competițiilor de masă. Al doilea antrenor care i-a acordat tot creditul și i-a fost șlefuitor — Dumitru Cuc. Al treilea antrenor care l-a înscris pe voinicul din Vișani pe orbita supremației mondiale — antrenorul emerit Ion Corneanu.

Ca purtător al culorilor dinamoviste, Nicolae Martinescu a cucerit consecutiv, începând din anul 1961, titlul de campion al României la categoria grea.

Ca purtător al tricolorului, Nicolae Martinescu s-a afirmat cu strălucire în întâlnirile internaționale. Colecția sa de trofee este foarte bogată în locuri I, II, III, IV și V la turnee internaționale, la Festivalurile tineretului, la Balcaniade, la Jocuri Olimpice și la campionate mondiale.

La prima ediție a campionatelor europene de la Essen — 1966, Nicolae Martinescu a cucerit medalia de aur la categoria 97 kg (l-a învins prin abandon pe grecul Nicolopoulos, a terminat la egalitate cu ungarul Kiss, l-a întrecut la puncte pe turcul Lue, a încheiat la egalitate meciul cu bulgarul Petrov, l-a depășit la puncte pe suedezul Svensson, iar în ultimul tur a fost egal cu sovieticul Karmașkin).

Dorința cea mai apropiată a lui Nicolae Martinescu este cucerirea titlului de campion mondial (de care a fost la un pas în 1963, la Helsingborg, când i-a fost decernată medalia de argint). Primul asalt îl va da la Toledo, luna aceasta. Îi urăm deplin succes și reeditarea lui în 1967, la București, când țara noastră va fi amfitrioana campionatelor mondiale de lupte greco-romane.

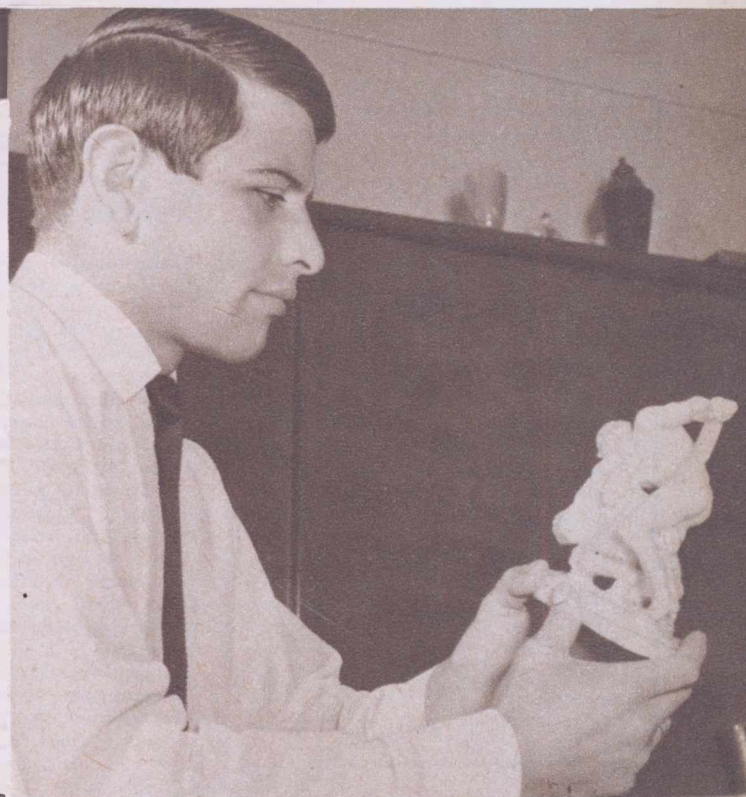

SIMION POPESCU

La 11 august 1940 în comuna Cuptoare (raionul Orșova, regiunea Banat) s-a născut Simion. În 1957, ca elev al Școlii profesionale din Lugoj, se duce într-o zi la centrul de lupte, unde era antrenor Lovas, ca să fie «încercat». «Mă tot îndeamnă fratele meu să fac și eu lupte» — spune ucenicul. «Dar cine-i fratele tău?» — îl întrebă antrenorul. Cine era oare fratele său? Nimeni altul decît Petre Popescu, maestru al sportului la lupte greco-romane, campion republican la categoria 63 kg. Va să zică, fratele mai mare îl atrage în sportul de performanță pe fratele mai mic. (Așa cum s-a întimplat și în cazul lui Ion Baciu care și-a atras frățiorul, pe Mihai, ajuns și el în lotul național). În 1958 și 1959 Simion Popescu cucerește titlul de campion republican de juniori la categoria 53 kg. În toamna lui '59 devine militar și-și continuă antrenamentele în cadrul secției de lupte a clubului Steaua. Anul trecut își înscrie în palmares al doilea titlu de campion național de seniori la categoria 63 kg.

În întâlnirile internaționale, Simion Popescu a debutat în 1960 cu un loc I la «Speranțele olimpice», la Budapesta. Același loc întâi, la aceeași competiție, îl reușește și în anii următori la Subotica, la Craiova, la Varșovia. În 1964 se îmbogățește cu o nouă medalie, de argint, la Balcaniada de la Istanbul.

La campionatele europene de la Essen, Simion Popescu realizează cel mai mare succes al său, medalia de bronz la categoria 63 kg. (termină la egalitate cu turcul Alacok, îi învinge la puncte pe belgianul Dutz și pe cehoslovacul Svek, prin descalificare pe ungarul Jatai, la puncte pe polonezul Kojen, iar cu germanul Schneider (R.D.G.) încheie meciul la egalitate). El dorește să-și consolideze acest succes la campionatele mondiale de lupte greco-romane de la Toledo (S.U.A.). Pentru calitățile sale, pentru sirguința cu care se pregătește îi urăm să reușească!

ION BACIU

S-a născut la 12 mai 1944 în comuna Tunari de lângă București. El se consideră însă bucureștean și nu poate uita Giuleștii unde a făcut cunoștință cu atletica grea. Era ucenic la Atelierele Grivița Roșie. Într-o pauză s-a luat la trîntă cu alți ucenici. Îndeminarea și forța lui l-au făcut pe strungarul Hasler (fost luptător) să-l propună pe victorios secției de lupte a clubului Rapid. Asta s-a petrecut în 1960. În următorul an, bine pregătit de antrenorul Dumitru Hitru, ucenicul Baciu ajunge campion republican de juniori la categoria 50 kg, titlu pe care-l cucerește și în 1962 și în 1963. Anul trecut, la Timișoara, devine pentru prima oară campion de seniori la categoria 57 kg. S-a spus atunci că maestrul emerit Ion Cernea are un urmaș vrednic, într-atît de frumos a evoluat Ion Baciu în toate tururile.

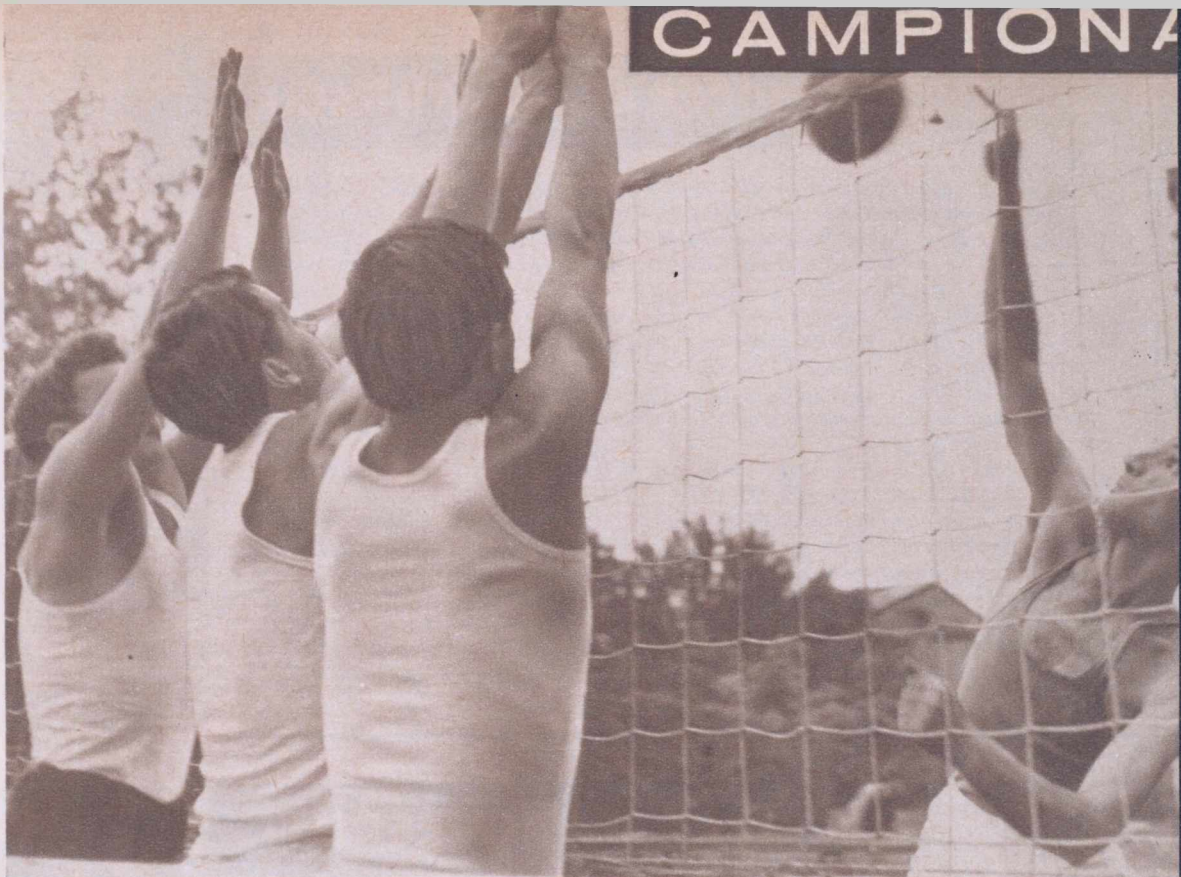
În întâlnirile internaționale Ion Baciu a cucerit locuri I, II și III, dar nu în gale cu rezonanță, cum ar fi Balcaniadele, Jocurile Olimpice, campionatele mondiale. Nu avea... loc de Ion Cernea, care ieșea întotdeauna primul la selecție. Dar, după campionatele mondiale de lupte greco-romane de la Tampere, de anul trecut, locul la categoria 57 kg a devenit vacant: Ion Cernea s-a retras din activitatea competițională cu medalia de aur. Urmașul său, Ion Baciu, nu l-a făcut de ris. La campionatele europene de la Essen, debutul său în întâlnirile internaționale de prim rang s-a soldat cu o valoroasă medalie de bronz (il învinge la puncte pe finlandezul Bjorlin, prin tuș pe danezul Peterssen, cîștigă la puncte întâlnirile cu ungarul Gonda și cu germanul Torun (R.D.G.), termină la egalitate cu germanul Stange (R.F.G.), pierde la puncte, datorită unui avertisment, în fața sovieticului Saiadov).

Antrenorii Dumitru Hitru, Marin Belușica (de la Rapid), Gheorghe Șuteu, Vascul Popovici (de la Steaua — unde este acum legitimat), Ion Corneanu și Ion Cernea (din cadrul federației de specialitate) îi întrevăd lui Ion Baciu transformarea bronzului în argint și chiar a argintului în aur. Și Ion Baciu dorește aceasta!

Asociația sportivă «Cetatea» din Giurgiu cuprinde 1150 de membri ai U.C.F.S., salariați ai NAVROM și ai I.O.I.L. Steagul roșu. Iuliu Petrescu, președintele asociației, un destoinic activist voluntar, ne-a însoțit la frumoasa bază a «Cetății», unde sportivii își disputau înfocată la volei, popice și șah, în cadrul campionatului asociației. De la meciul dintre grupele sportive Tehnic-Administrativ și «Alți sportivi», foto-reporterul nostru Aurel Neagu a surprins ilustrația pe care v-o prezentăm în dreapta acestei pagini. Iuliu Petrescu ne-a dat însă o fotografie, aceea pe care o vedeți deasupra acestei coloane, cu rugămintea de a o publica. Este portretul navigatorului Ion Gheorghe de pe motonava «Oltenița», unul din numeroșii sportivi navigatori care în deplasările de pe drumurile fără pulbere sînt organizatori pricepuți ai întrecerilor campionatului asociației «Cetatea». Asociația sportivă se mîndrește cu Ion Gheorghe, ca și cu Constantin Neagu, ofițer mecanic pe remorcherul «Mizib», Alexandru Cărare, comandant secund pe remorcherul «Arad» și încă cu mulți alți vrednici și neobosiți propagatori ai sportului.

La Giurgiu...

Campionatul asociației sportive «Dunărea» din Giurgiu ne-a oferit în acest an o mare surpriză. Fotbalul, pînă mai ieri sportul cel mai iubit de către majoritatea membrilor U.C.F.S. de la Șantierele Navale, a încetat să fie singurul copil răsfățat. Sportivii șantierului își revarsă acum dragostea, în mod egal, față de mai multe discipline. Aceasta ar fi o primă constatare. O a doua, care a constituit și marea surpriză, despre care am amintit, este pasiunea manifestată în prezent de către sportivii «Dunării» pentru handbal, sport introdus în programul de manifestări al campionatului asociației abia din primăvara acestui an.

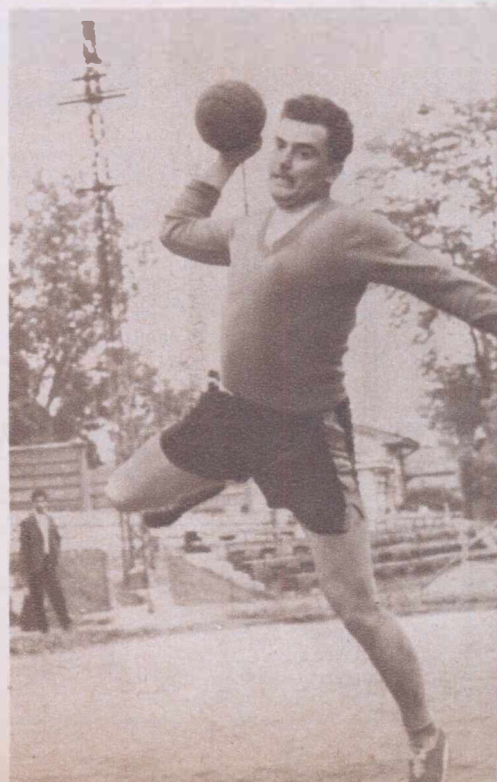
Cum s-a produs această adevărată metamorfoză la asociația sportivă «Dunărea»? Este o întrebare căreia i-am găsit răspunsul abia după discuția avută cu inginerul mecanic Ion Tudor, responsabilul noii secții de handbal a asociației.

Ion Tudor este originar din Giurgiu. A îndrăgit însă handbalul la Petroșani, ca student. La minele Bălan de lângă M. Ciuc, unde a fost inițial repartizat ca tînăr inginer, a înființat o echipă de handbal, cu care a avut mari satisfacții. Reîntors la Giurgiu,

în 1963, a tot încercat să dea viață unei echipe de handbal și la Șantierele Navale, dar nu a reușit decît în acest an, cînd, alături de o seamă de muncitori, a putut demonstra tuturor membrilor asociației sportive «Dunărea» frumusețea acestei discipline. Apoi, problemele au devenit de cu totul altă natură. Zilnic noi pretendenți îi solicită înscrierea în secția de handbal, ajungîndu-se în situația ca la actualul campionat al asociației să participe cu cîte o reprezentativă toate cele șase grupe sportive din cadrul șantierelor. Mulți tineri s-au dovedit talentați. Marin Mone, Nicolae Pîrveu, Cornel Pădeanu, Viorel Vasile sînt doar o parte dintre jucătorii cu care Ion Tudor speră să alcătuiască o echipă pe care să o prezinte anul viitor la întrecerile campionatului regional de handbal.

În fotografiile de jos: stînga — un aspect de la meciul de handbal dintre echipele grupelor Construcții și Montaj. Dreapta — inginerul Ion Tudor în postura de handbalist.

— g. șt. —

...și pe litoral

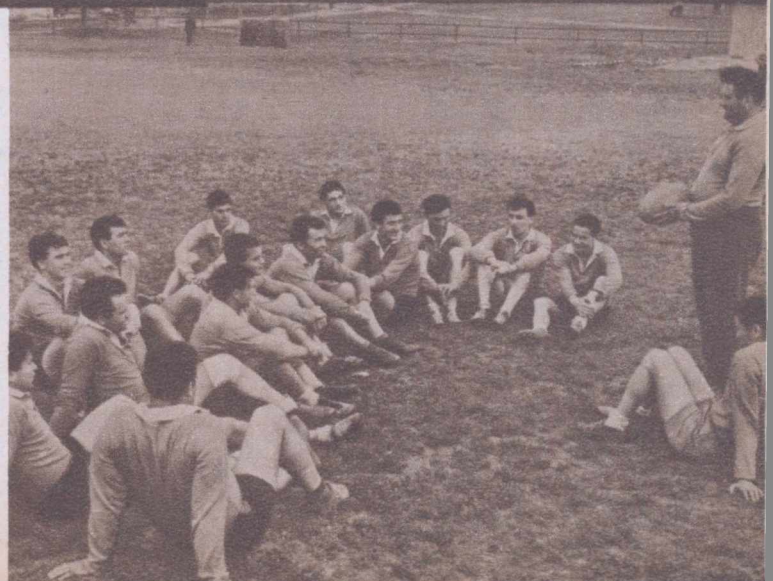
La Constanța, Tulcea, Hirsova, Medgidia, Năvodari, ca de altfel în întreaga țară, se află în plină desfășurare întrecerile din cadrul campionatului asociației. Ne-am deplasat și noi recent spre localitățile dobrojene spre a prezenta cititorilor noștri câteva imagini din activitatea sportivilor de pe litoral. Astfel, în fotografia de sus se poate vedea o secvență dintr-un joc de fotbal dintre echipele Bazei de aprovizionare și Bazei de utilaj și transport, programat în cadrul campionatului asociației sportive Șantierul T.C.E.H. Constanța (secretar **Gheorghe Alexandru**). De altfel, la Șantierul, campionatul asociației se desfășoară în 8 grupe sportive, la următoarele discipline: atletism, țir, șah, tenis de masă, fotbal și turism. La întreceri s-au înscris 1 082 de tineri, repartizați pe sporturi în felul următor: atletism (49), țir (210), șah (142), tenis de masă (143), fotbal (188) și turism (350).

În celelalte două fotografii aspecte de la pasionantele întreceri din campionatul asociației la care au luat parte elevii școlii profesionale de chimie din Năvodari (animator prof. **Florin Constantinescu**). Sus — un moment dintr-un meci de volei, iar jos o imagine dintr-o partidă de handbal.

NĂVODARI nu este un mare oraș și nici un important centru pe harta sportivă a patriei. Dar cum pasiunea nu ține seama de legile dimensiunilor, nu-i de mirare că aici am găsit un mânănci de înflăcărați adepți ai sportului. Printre ei și un important nucleu rugbistic. Echipa U.S.A.S. Năvodari, care activează cu mult succes în campionatul categoriei B (seria I) este animată de inimosul instructor voluntar Valeriu Gușan și cuprinde câteva nume: Constantin Toderișcă — centru, Mihai Cristea — fundaș, Grigore Pavel — taloner, Ion Lariu — centru, Gheorghe Gloglovan — linia a II-a și Tănase Stănuță — mijlocăș la deschidere, despre care se va auzi.

În fotografiile, două imagini luate la un recent antrenament.

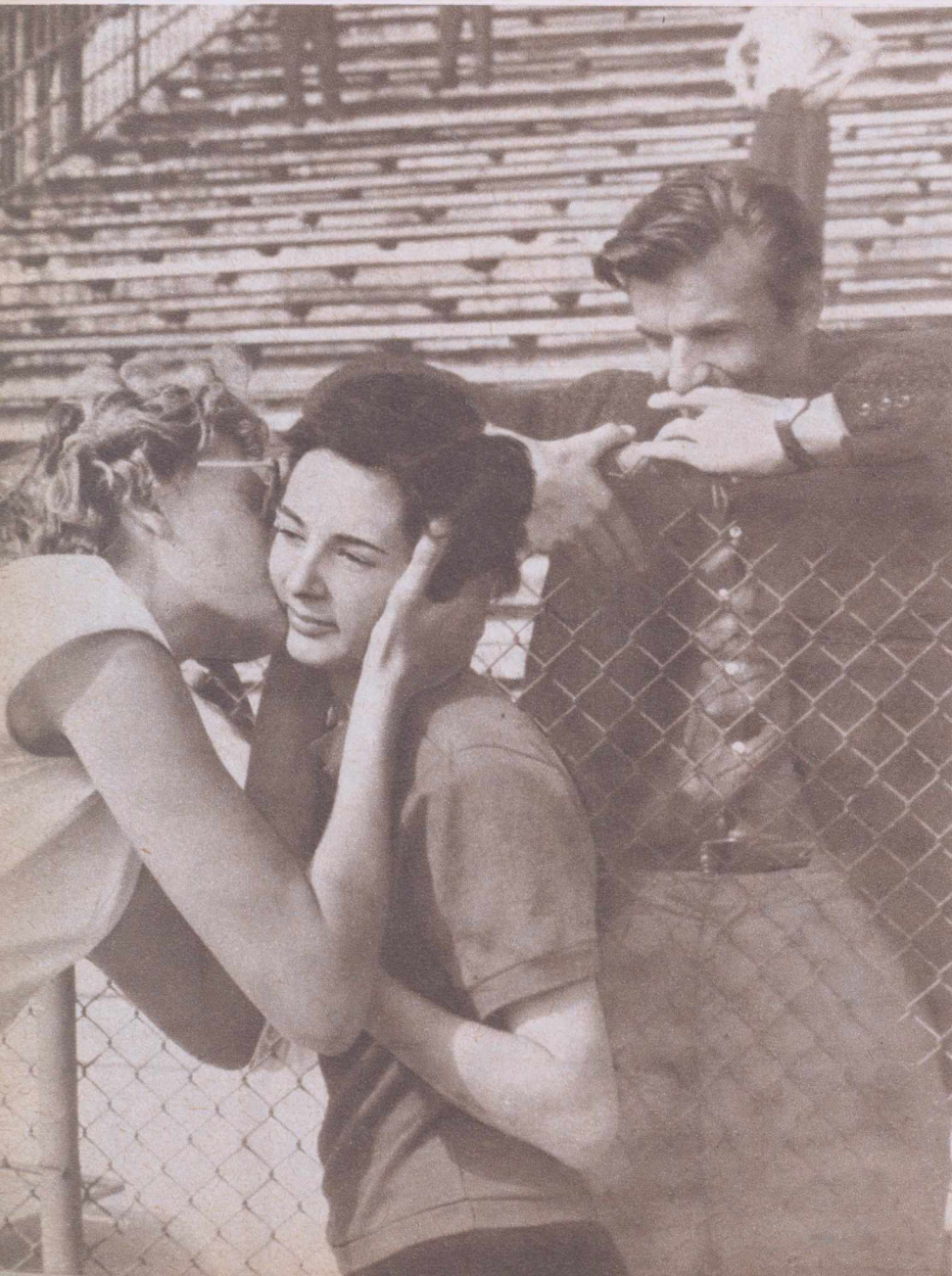
ERICA ALEXANDRINA STOENESCU

*își continuă
zborul*

Săritura record: 1,71 m. Priviți fața Ericăii! Nici cea mai mică urmă de contractare.

Fotografiile: ROMEO VILARA

15 mai 1966, stadionul «23 August» din Capitală. Lingă ștacheta rămasă neclintită la 1,71 m plinge eleva din Alexandria. E un plin declanșat de bucuria reușitei. A reușit ceea ce n-au reușit celelalte junioare în mai bine de un deceniu. Maestra emerită a sportului Iolanda Balaș este prima care o sărută.

În luna iulie a anului 1955, la Oslo, Iolanda Balaș — în timpul ei an de juniorat — stabilește un nou record al țării: 1,70 m (vechii record — 1,66 m — îi aparținea). Cifra de 1,70 m — ca record de junioare la săritura în înălțime — a rezistat până la 15 mai 1966.

În întrecere mai rămân două concurente la săritura în înălțime: recordmana mondială Iolanda Balaș și Erica Alexandrina Stoescu. Arbitrii ridică ștacheta de la 1,67 m la 1,70 m. Înscrisă în concurs în ultimul moment (nefiind complet restabilită după o răceală), Erica se consultă cu antrenorul ei, apoi își întreabă... adversara.

— V-ar supăra dacă aș cere arbitrilor să mai ridice ștacheta încă un centimetru?

— De loc! Dar fii atentă. Un centimetru înseamnă foarte mult!

Arbitrii modifică înălțimea de la 1,70 m la 1,71 m. Erica Stoescu se concentrează, își ia elanul, bate și trece. Trece ștacheta, trece recordul republicii de junioare pe cartea sa de vizită, trece alături de olandeza Fanny Blankers Koen care, cu 1,71 m, a deținut recordul mondial al probei din mai 1943 până în iulie 1951.

Dincolo de gardul din plasă de sîrmă, ca spectator, se află maestrul sportului prof. Constantin Dumitrescu, antrenorul Ericăii Alexandrina Stoescu. Mă apropii de el:

— Sînteți destul de calm. Nu pareți de loc uluit. În sfîrșit...

— Mă ocup de pregătirea ei din luna noiembrie a anului 1965. Avea calități evidente dar și deprinderi potrivnice progresului, împotriva cărora am reușit să o conving să lupte. Din cauza acelor deprinderi greșite, la început, să fii sincer, mă cam îndoiam de posibilitățile ei în viitor.

— În ce constau acele deprinderi greșite?

— Să le iau pe rînd: 1) alergarea pe vîrfuri, ca o reminiscență din copilărie, cînd a făcut vreo patru ani balei; 2) ținerea capului înainte în momentul bătaii și al zborului peste ștachetă; 3) atacul cu piciorul îndoit; 4) forță insuficientă în piciorul de bătaie — sfîngul.

— De ce nu-i schimbați piciorul de bătaie?

— Este o mică istorioară. Erica a făcut cunoștință cu atletismul abia în 1964, în cadrul Spartachiadei republicane. Nu a învățat-o nimeni cum să sară. Sărea din instinct și din talent, fără nici o tehnică, exclusiv din calitățile sale fizice și psihice, ajungînd în 1965 la 1,61 m.

— Și din acel moment a... pășit pe drumul unei instruirii corecte, metodice a învățat trecerea ștachetei prin rostogolire ventrală.

— Dar antrenorul ei din acea perioadă i-a schimbat piciorul de bătaie puternic — dreptul. Așa încît chiar și la ora actuală forța de catapultare peste ștachetă este sub adevăratele ratele sale posibilități.

— Ce mai așteptați? Schimbați-i din nou piciorul de bătaie, adică, mai corect, redați-i-l!

— I-l voi reda poate chiar în acest an. Dar, deocamdată, pun accentul pe lichidarea celor trei greșeli pe care le-am menționat mai înainte. De altfel, primele două au și fost înlăturate.

— Oricum, acum aveți toată încrederea în posibilitățile ei. Ați luat-o în pregătire de la 1,62 m și a progresat sub ochii dumneavoastră în medie mai mult de un centimetru pe lună. Ce-i întrevedeți?

— În iarnă am indicat pentru acest an cifra de 1,70 m (consemnată și în revista SPORT din luna ianuarie). Erica — așa cum a dovedit-o la acest prim concurs republican în aer liber — poate realiza progrese mai rapide decît ne așteptăm. Pentru 1966, din punct de vedere al cifrei, Erica Alexandrina Stoescu pîntește, acum, performanța de 1,77 m, adică să bată recordul mondial de junioare al americancei Mildred McDaniel — 1,76 m — stabilit la 1 decembrie 1956, la Melbourne, cînd a cucerit medalia de aur a Jocurilor Olimpice. Apoi, pentru anii următori, va încerca să confirme practic că un săritor poate să-și depășească cu mulți centimetri propria-i înălțime. Erica are 1,70 m înălțime și poate să ajungă în doi-trei ani să treacă ștacheta ridicată la mai mult de 1,80 m.

— În ceea ce mă privește, nu văd nici un fel de exagerare în această cifră de peste 1,80 m. Dacă pregătirea nu-i împiedică etalarea calităților ei excepționale, ci îi le dezvoltă, atunci vezi... Valeri Brumel (are 1,85 m înălțime, iar recordul său mondial este de 2,28 m)!

Cu performanța de 1,71 m Erica Alexandrina Stoescu a trecut deocamdată pe locul IV în ierarhia mondială a anului 1966. Antrenorul Constantin Dumitrescu pîntește să-i îmbunătățească locul, iar Erica este decisă să-și continue zborul spre «pliscuri» tot mai înalte.

În încheiere, un amănunt pentru cititorii revistei noastre. Foarte mulți se întreabă cum decurg antrenamentele, cîtă vreme Erica domiciliază în Alexandria, iar prof. Constantin Dumitrescu în Capitală. În fiecare miercuri dimineața antrenorul ia autobuzul și pleacă la Alexandria. Toată după-amiaza este rezervată antrenamentului. Seara, înainte de a pleca spre București, îi lasă eleva un plan amănunțit de pregătire pentru zilele următoare. La rîndu-i, în fiecare duminică dimineața eleva la autobuzul și vine în Capitală. Toată ziua este rezervată antrenamentelor. Seara, înainte de a se înapoia acasă, primește un plan de pregătire pentru luni și marți. Peste doi ani lucrurile se vor simplifica, deoarece Erica Alexandrina Stoescu va termina liceul și ve deveni în mod cert studentă, întrucît este una dintre cele mai bune eleve din Alexandria.

HORIA CRISTEA

OSIF NAGHI PROMITE...

Anul trecut, la campionatele republicane de seniori și la Timisoara, Iosif Naghi a reușit o frumoasă performanță: primul loc la aruncarea discului cu 52,31 m. Asistăm asupra acestei victorii, deoarece de foarte multă vreme un atlet junior n-a mai reușit să devină campionul absolut al țării la această probă.

Dar dincolo de marea bucurie pe care i-a adus-o titolul de campion, tânărul aruncător visa rezultate între cele mai bune. Până la sfârșitul sezonului 1965 el reușit să-și îmbunătățească performanța (53,09 m), iar nici aceasta nu l-a satisfăcut pe deplin. Naghi și antrenorul său, prof. Mircea Buhlea, au fost tot timpul convinși că discul poate și trebuie să zboare mai departe.

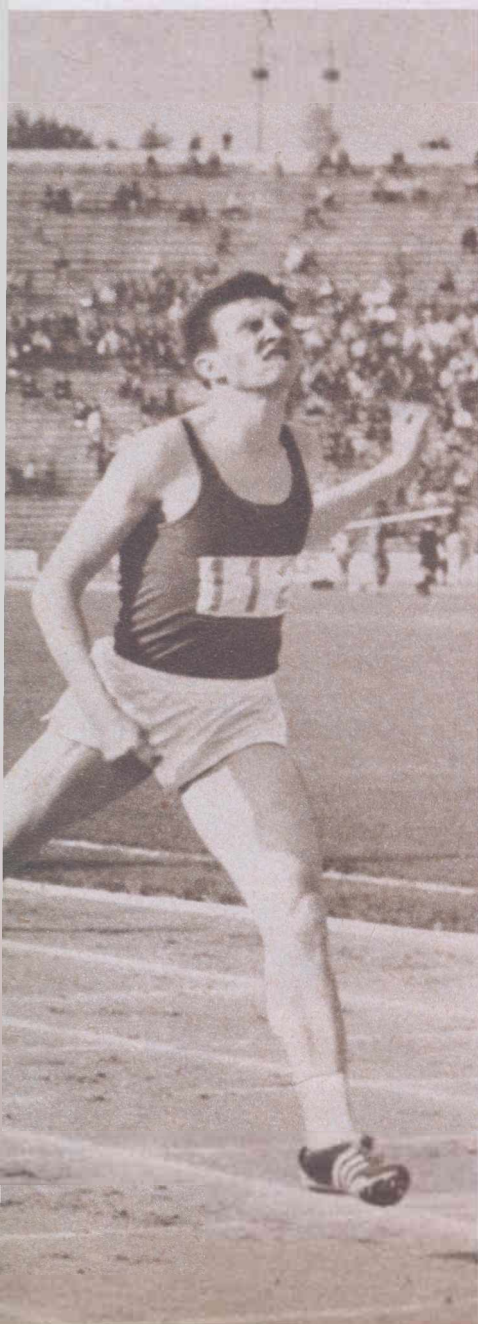
Lungile săptămâni ale iernii au fost folosite din plin pentru o pregătire la cel mai înalt nivel, în care nu a fost omis nici un amănunt, poate chiar și cel mai puțin semnificativ, care poate contribui la câștigarea de noi centimetri.

Pentru sezonul «europenilor», cuplul Buhlea-Naghi i-a propus realizarea unei baze constante a aruncărilor peste 54 de metri, care să asigure... salturile. Drumul spre «granița» celor 60 de metri ai deplinei consacrii internaționale nu este cîtusi de puțin neted și fiecare centimetru se lasă greu, foarte greu cucerit. Altfel spus, el se aseamănă cu ascensiunea unui alpinist pe un vîrf puțin accesibil, pe care sportivul trebuie să-l cucerească piatra cu piatră!

Concretizarea zecilor de ore de pregătire, a miilor de tone ridicate, a celorlalte mii de diferite sărituri și exerciții de gimnastică, a nenumăratelor aruncări etc.,

au fost realizate chiar de la primul concurs al anului, la care Naghi a aruncat 54,26 m. Următorul concurs a dus recordul vizat — 54,58 m — iar al treilea — îmbunătățirea și a acestei performanțe: 55,89 m. Ce va urma? Împărtășim convingerea lui Naghi în realizarea de noi recorduri care să-l apropie tot mai mult de pragul celor 60 de metri. Și cînd acest tânăr, care n-a împlinit încă 20 de ani, promite ceva, să fiți siguri că e va ține de cuvînt!...

ROMEO VILARA

REZULTATE DE BUN AUGUR

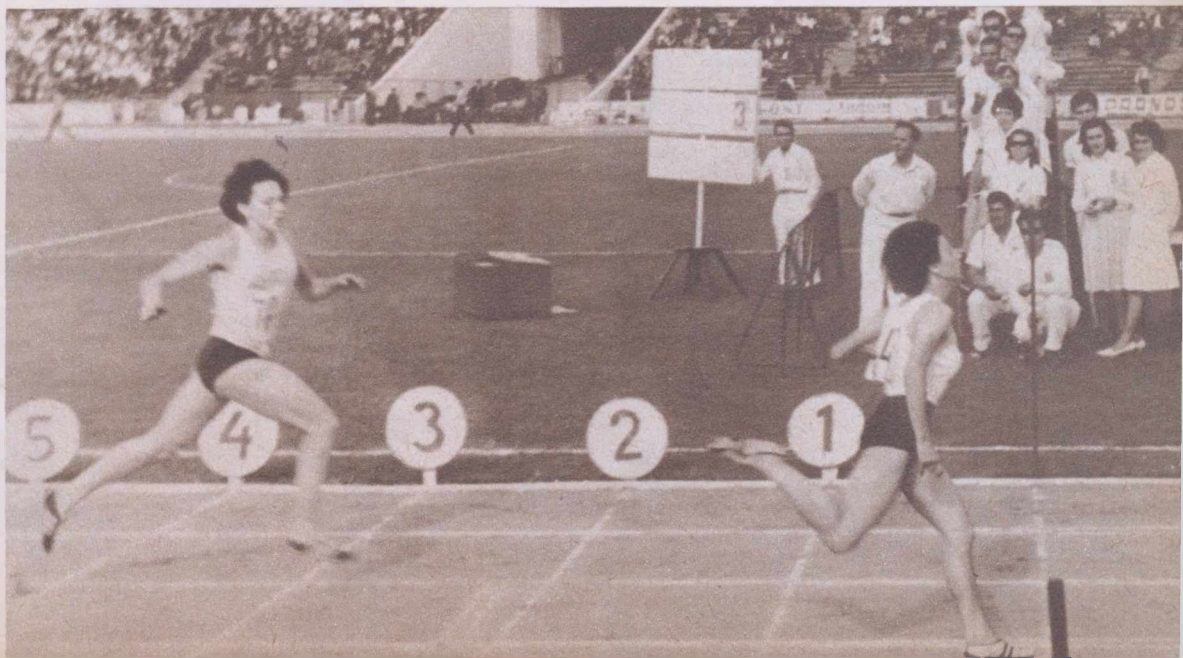
Primul concurs republican în aer liber, din acest an, organizat pe stadionul «23 August» din Capitală, a reunit la starturile sale cele mai bune elemente ale atletismului nostru de performanță (cu unele excepții, cum ar fi Ioana Petrescu, care a absentat, fiind bolnavă). Arbitrii concursului au consemnat în foile lor o serie de rezultate promițătoare pentru sezonul sub cerul liber, rezultate care vin să confirme calitatea lucrului în timpul iernii. Și ar fi de dorit ca această confirmare să nu se oprească după acest prim tur de stadion, adică performanțele înregistrate să nu constituie pentru unii atleți ceea ce se cheamă «vîrf de formă». Principalii performeri ne îndreptățesc să credem că rezultatele sînt de bun augur pentru acest an al «europenilor». Cîteva exemple:

IOLANDA BALAȘ, prin acei 1.83 (cea mai bună performanță mondială a anului) anunță, încă de pe acum, ridicarea ștachetei spre un nou record mondial; ERICA ALEXANDRINA STOENESCU, căreia nu i-a rezistat recordul național de junioare, se impune prin cifra de 1,71 m ca o... rachetă cu mai multe trepte; NICOLAE MUSTAȚĂ, realizînd 29:13,6 pe 10 000, a îmbunătățit recordul deținut de Constantin Grecescu cu peste 10 secunde (interesant de menționat că la această probă s-au aliniat la start doar trei concurenți:

puțini, dar unul foarte bun!); VIORICA VISCOPOLEANU cu 6,28 m și ELENA VINTILĂ cu 6,10 m au trecut pe locurile IV și, respectiv, X în lume la săritura în lungime; ANA SĂLĂGEAN, cu 15,85 m la aruncarea greutății, se situează pe locul V pe plan mondial; ȘERBAN CIOCHINĂ cu 15,94 m la triplusalt ocupă și el locul V în ierarhia mondială a anului; LIA MANOLIU, cu 51,92 m la disc, și ADRIAN SAMUNGI, cu 7,60 m la săritura în lungime, au trecut pe locul VII în lume și, respectiv, în Europa. Merită de asemenea să fie menționate comportarea sprinterului Gheorghe Zamfirescu, care a promis pentru acest sezon două recorduri, la 100 m și la 200 m, comportarea sulițașelor Mihaela Peneș și Marilena Ciurea. Dacă Mihaela Peneș ar arunca cu elan, și nu aproape de pe loc, performanței de 55,56 m din acest an i s-ar fi adăugat cu siguranță mulți metri, și atunci numele ei nu l-am mai fi scris cu litere mici. Dar să așteptăm, anul nu s-a terminat, ci abia a început!

H.C

În fotografia, Gheorghe Zamfirescu (la 10,3 pe 100 m îi promitem o copertă) și Ecaterina Nourescu (cîștigătoare la 100 m, 200 m și 400 m) secundată de Ana Beșuan (după două zile Ana... Socol).

PETROLUL, ȘTIINȚA CRAIOVA, DINAMO PITEȘTI și o concluzie paradoxală

Vă propunem să punem față în față două clasamente: clasamentul final 1965-66, așa cum a fost... întrevăzut la reluarea campionatului, în reportajul de anticipație apărut în numărul 5 al revistei noastre și clasamentul real, după etapa a 22-a. (Clasamentele sînt simplificate. Număr de jocuri, golaveraj, număr de puncte. În stînga e cel de anticipație, în dreapta e cel real).

1. Rapid	26	53:26	39	22	40:21	30
2. Petrolul	26	56:24	36	22	44:15	35
3. C.S.M.S.	26	42:27	31	22	30:29	25
4. Steaua	26	43:25	30	21	26:19	19
5. Dinamo București	26	45:33	30	22	29:27	21
6. U.T.A.	26	38:41	29	22	26:34	20
7. Steagul roșu	26	44:39	26	22	31:29	19
8. Politehnica	26	32:32	26	22	20:32	19
9. Universitatea Cluj	26	32:33	26	22	24:31	21
10. Dinamo Pitești	26	43:40	24	22	38:35	22
11. Farul	26	33:33	24	22	23:31	19
12. Știința Craiova	26	28:32	24	22	20:25	23
13. Crișul	26	33:42	24	22	22:31	18
14. Siderurgistul	26	36:47	23	21	31:45	15

Să vedem acum care e situația cu patru etape înainte de final. Rapid, liderul clasamentului ideal, a cedat... practicii. Chiar dacă va realiza cele opt puncte posibile, angajamentul lui Ion Ionescu (39 de puncte) nu va putea fi îndeplinit.

În schimb, Petrolul, prin Dridea, a dat o probă de circumspecție, fiind la numai un punct de cifra promisă cu 4 ETAPE înainte de... cortină. De remarcat că apărarea petrolistă, cu numai 15 goluri primite, a întrecut cu mult așteptările înaintașului, care li... prescria 24.

C.S.M.S., cu 25 de puncte, e la șase puncte de angajament și deși e greu de presupus că le va face, e pe-aproape...

Steaua și Dinamo n-au confirmat optimismul de start, fiind încă sub nivelul lui 50% !

U.T.A. a avut un retur «negru» și numai victoria asupra dinamoviștilor a mai însemnat cerul arădean.

Steagul roșu a promis 14 puncte, dar n-a realizat decât șapte. Echipa e în declin și în... pericol.

Politehnica Timișoara idem.

Universitatea Cluj, prin Adam, candidează la premiul lucidității. Li mai trebuie 5 puncte din opt.

Dinamo Pitești va depăși aproape sigur angajamentul lui Tîrcovnicu. Cu 22 de puncte — astăzi — și cu două jocuri relativ ușoare acasă (Politehnica și U.T.A.), lucrurile sînt destul de simple.

Farul a promis 13 (șase victorii acasă, plus un punct în deplasare), dar punctul întîrzie.

Știința Craiova, o altă campioană a modestiei, mai are de făcut un singur punct din opt pentru a-și împlini norma.

Crișul, cu 18 puncte, a forțat frumos, realizînd în nouă etape cît realizase în întreg turul. Orădenii sînt la 6 puncte de normă. Cu două jocuri acasă, totul e posibil.

Siderurgistul, revelația ultimelor etape, va trebui să probeze pînă în final că furtuna de pînă acum nu a fost doar într-un pahar cu apă.

Cel mai bine plasată în cursa... lucidității este Dinamo Pitești. Se pare că piteștenii se vor apropia cel mai mult ca punctaj și ca scor. (Petrolul își va depăși net norma).

Cele mai «realiste» echipe (în sensul bun al cuvîntului) sînt — pînă acum — Petrolul, Știința Craiova și Dinamo Pitești. Aceste trei echipe au antrenori principali cu numele cele mai puțin sonore: Constantin Cernășanu, Dumitru Teodorescu și Ștefan Vasile. Iată marele paradox. Concluziile pot fi multe...

ÎN FOTOGRAFII, ETAPA A 22-A:

1. Dinamo Buc.-U.T.A. 0-1! Tîrlea și-a adus aminte că reprezintă ceva în fotbalul nostru.
2. Petrolul-Steagul roșu 1-0 Dridea, presat de «betonul» brașovean.
3. Rapid-Universitatea 3-2. Ion Ionescu-Gaboras.
4. Farul-Steaua 1-0 Manolache (în dreapta) înscris golul victoriei.

Fotoreporterul nostru Paul Romoșan a surprins la Constanța această «fază» nedorită, (Farul-Steaua), în care cei doi antrenori: Mărdărescu (în stînga) și Onisie sînt nevoiți să calmeze «gilceava» jucătorilor după acordarea golului victoriei de către arbitrul Comșa. De pe urma unor asemenea faze fotbalul nu are decât de pierdut...

NANTES ȘI ECHIPA FRANȚEI

Correspondență specială din Paris
de la ROBERT BARRAN

Echipa Franței, care s-a calificat la limită în turneul final al campionatului mondial, se prezintă astăzi după un meci nădăjduitor, în cursul căruia ambele echipe au «betonat» peste măsură, și după o înfrângere categorică (0—3) în fața echipei Belgiei, pe Parc des Princes. Această înfrângere a fost absolut... meritată. Belgienii ne-au servit câteva lecții, mai ales prin intermediul uimitorului lor centru înaintaș Van Himst. Înfrângerea în fața Belgiei a demonstrat încă o dată carența metodelor antrenorului Guérin. Socotind că turneul final al campionatului mondial va prilejui o întărire a sistemelor defensive, el a hotărât să facă același lucru, în loc să încerce alcătuirea și pregătirea unei echipe mai ofensive. Acesta este de altfel și motivul pentru care el nu folosește — în mod curent — decît doi jucători de la Nantes, echipă care domină la ora actuală de departe celelalte cluburi franceze. Mai mult decît atât, acești doi jucători — Simon și Gondet — sînt foarte rău utilizați, în cadrul unui ansamblu eteroclit, respectînd un sistem care nu le convine de loc. În aceste condițiuni ne putem aștepta cu adevărat la surprize neplăcute în ceea ce privește comportarea viitoare a echipei Franței în campionatul mondial. În momen-

tul de față sînt preselecționați 22 de jucători, în care intră și cei 3 fotbaliști angajați în străinătate: Combin (Varese, Italia), Maryan (Daring, Belgia), Müller (Barcelona, Spania).

Lotul celorlalți 19 cuprinde 6 jucători de la Nantes: Blanchet, Budzinski, De Michele, Eon, Gondet și Simon; 3 jucători de la Bordeaux: Chorda, Couecou și De Bourgoin; 2 jucători de la Sedan — Herbert și Lemerre; 2 de la Lyon: Aubour și Djorkaef; unul de la Sochaux — Bosquier, unul de la Valenciennes — Bonnel; unul de la St. Etienne — Herbin; unul de la Toulouse — Baraffe; unul de la Strasbourg — Hauser și unul de la Monaco — căpitanul echipei, Artelesa. Formația care a fost învinsă de Belgia a avut următoarea alcătuire: Aubour-Djorkaef, Bosquier, Artelesa, Chorda, Herbin, Bonnel, Baraffe, Gondet, Simon, Hauser (Blanchet).

Lucrurile ar fi putut sta cu totul altfel dacă echipa Franței ar fi fost alcătuită pe scheletul lui Nantes, care amintește prestigioasa echipă Stade de Reims, în care au jucat Kopa, Fontaine, Piantoni, Jonquet, Marche și alții. Așa, însă, să așteptăm jocul cu URSS*...

ÎN FOTOGRAFII:

1. Nantes, campioana Franței 1965 — 66. În picioare de la stînga la dreapta: Eon, Suaudeau, Le Chenadec, Grabowski, De Michele, Budzinski. Jos: Blanchet, Simon, Muller, Gondet, Prou.

2. Franța-Italia 0—0. La balon, Artelesa, căpitanul echipei. În stînga: Herbin. Lîngă el, în alb, Rivera.

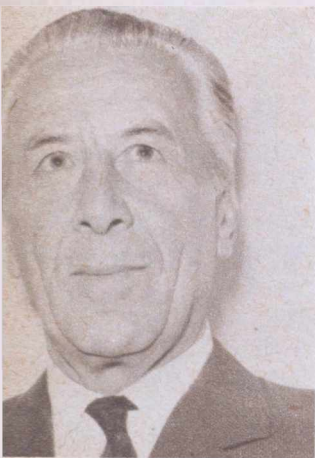
3. În cadrul aceluiași meci, Gondet și Hauser.

* Nedisputat la închiderea ediției.

ȘASE PARTICIPANȚI LA PRIMA EDIȚIE A CUPEI „JULES RIMET” (MONTEVIDEO, iulie 1930) FAC PRONOSTICURI PENTRU LONDRA 1966

În preajma tumei final al campionatului mondial de la Londra, revista noastră a solicitat părerea și pronosticurile a șase dintre cei 15 fotbaliști români care au participat la prima ediție a campionatului mondial, văzînd faimoasa cupă Jules Rimet în... premieră mondială. După cum se știe, în prima ediție a Cupei, echipa noastră a trecut de Peru cu 3-1 și a fost învinsă cu 4-0 de Uruguay, care avea să cîștige în cele din urmă titlul suprem, învingînd în finală Argentina cu 4-2.

CORNELIU ROBE

CORNELIU ROBE, mijlocas centru și de margine. A jucat la Olimpia (1924-31) și la Unirea Tricolor (1931-36). De 14 ori internațional. A jucat la Montevideo.

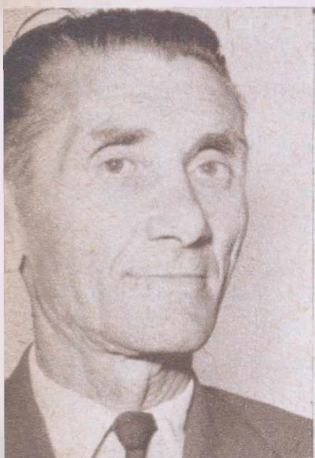
Anglia pe primul loc. Jucători de valoare. Temperamente solide. Pot face față, cu certitudine, uzurii unei întreceri de o asemenea amploare. Dacă mai adăugăm și avantajul terenului, pledoaria e inutilă. În finală, echipa R.F. Germane. Putere de luptă, sobrietate, disciplină, forță. În plus, rezultatele din ultima vreme. Printre favoriți, bineînțeles, Brazilia. Portughezii nu cred că mai contează. Echipa Ungariei e umbra echipei vechi. Italianii sint prea nervoși. Această fragilitate psihică îi împiedică să se impună. Probabil că la mijloc e și uzura campionatului lor de mari ciocniri. Spaniolii, deși și ei latini, pot conta mult mai curînd. Față de italieni, ei au avantajul unei asprimi care generează... moderatia.

RUDY WETZER

RUDY WETZER, centru înaintaș la Montevideo. A jucat la Chinezul (1915-1926) și la Juventus (1929-1930). De 17 ori internațional.

favoriții mei sint brazilienii. Un atac cu Pele și Garrincha, la care se mai pot adăuga Jair, Amarildo și mulți alții, nu cred că poate fi oprit. În finală «văd» Anglia. Am o stimă veche pentru fotbalul englez, pentru înalta lui cultură. Echipa națională, însă, deși formată din 11 jucători de valoare, nu are una sau două super-vedete care să poată asigura succesul total. În lupta pentru titlu se mai află vest-germanii, italienii și spaniolii. În sfîrșit, fără să mă gîndesc la primul cvartet, cred că vecinii noștri bulgarii pot produce unele surprize răsunătoare. Îmi place simplitatea și vigoarea jocului lor bazat aproape exclusiv pe acțiunile rapide în profunzime. În ceea ce îi privește pe jucătorii sovietici, cred că sint într-o perioadă de tranziție — de la forță la tehnică — în care rezultatele optime nu sint probabile.

EMMERICH VOGL

EMMERICH VOGL, fundaș de margine și half centru. A jucat la Chinezul (1920-29) și la Juventus (1929-1937). De 29 de ori internațional. A jucat la Montevideo, în prima ediție a campionatului mondial.

Cred că ediția de la Londra nu va reveni favoritelor. Prea se vorbește mult despre Anglia și Brazilia. Este posibil ca această adevărată psihoză să-i influențeze în rău pe jucătorii ambelor echipe. În această situație, acord șanse reale unei alte echipe sud-americane (Uruguay sau Argentina), echipei U.R.S.S., care se consolidează de la o zi la alta (recenta victorie asupra belgienilor, chiar dacă nu e ieșită din comun, spune multe), vest-germanilor, dacă vor continua progresul evident din ultima vreme, care vădește o pregătire științifică, și italienilor, bineînțeles dacă vor ști să-și depășească temperamentul și să formeze realmente o echipă. În sfîrșit, în aceeași situație sint și spaniolii. Rămîne de văzut dacă italienii vor ști să închege o echipă lipsită de străini, iar spaniolii — o echipă cu «străinii» Suarez, Peiro sau Del Sol.

JEAN LĂPUȘNEANU

JEAN LĂPUȘNEANU, portar. A jucat la Sportul Studentesc, Banatul, Venus, Rapid (1927-1937). De 10 ori internațional. A apărat la Montevideo.

Brazilia înaintea tuturor! În primul rînd prin valoarea individuală excepțională a jucătorilor săi. Datorită acestor valori, brazilienii pot face improvizatii tactice care să uimească orice altă echipă. La Stockholm au surprins. În Chile n-au avut nevoie, pentru că au întîlnit adversari care nu-și reveniseră de pe urma surprizei. La Londra, sint convins, vor veni cu alte surprize. Finaliști, cred, englezii. Pentru că știu fotbal, pentru că le place gazonul ud, pentru că nu le displace ceața, într-un cuvînt, pentru că sint acasă. În rest, vest-germanii, pentru masivitate și disciplină, precum și spaniolii, care au cîștiga jucători de clasă și alții care aleargă mult.

ILIE SUBĂȘEANU

ILIE SUBĂȘEANU, centru înaintaș. A jucat la Olimpia (1924-1931) și la Sportul Studentesc (1936-1937). De două ori internațional.

Nu sint prea original: Anglia. Pentru motive pe care le cunoaștem cu toții. În finală, însă, văd un outsider: Uruguay. Nu pentru că i-am văzut pe uruguaieni jucînd în... 1930, ci pentru că tîndra «echipă celestă» poate provoca marea surpriză, iar Penarol din Montevideo va juca finala intercontinentală cu Real Madrid. De asemenea, nu uit că Uruguay e de două ori campionă mondială și că al treilea titlu îi suride. În aceeași situație sint Brazilia și Italia. Iată un motiv — nu singurul însă — pentru care plasez și aceste două echipe în rîndul emarilor de la Londra. Indiferent de cîștigător, aș vrea ca finala de la Londra să fie la fel de frumoasă ca marea finală Uruguay — Argentina (4-2) de la Montevideo, din 1930. Dacă jocul se va ridica la acel nivel, spectatorii și telespectatorii vor avea o mare sărbătoare sportivă.

ALFRED FIERARU

ALFRED FIERARU, mijlocas centru și de margine. A jucat la Dragoș Vodă (1925-1930) și la Venus (1930-1940). De 11 ori internațional. A jucat la Montevideo.

Cred că finala de la Londra o va cîștiga Anglia. Brazilia, echipă de superclasă la Stockholm, nu mai are astăzi valoarea de atunci — n-a mai avut-o nici în Chile — în stare să contracareze avantajul hotărîtor al terenului. Mai mult decît atît, nu-i văd pe brazilieni nici în finală. Și asta în primul rînd pentru simplul fapt că jucătorii brazilieni trăiesc aureola de mari favoriți, ceea ce nu e bine. Iată de ce cred că în finală, imbatriva Angliei, va juca echipa lui Uwe Seeler și Schnellinger. Printre celelalte echipe cu șansă, văd Brazilia, care, bineînțeles, nu poate fi omisă, văd încă o echipă sud-americană, mai ales Argentina și echipa U.R.S.S., a cărei valoare crește mult în competițiile oficiale. În sfîrșit, outsider-ul meu este echipa Portugaliei, dacă își va întări apărarea...

STEUA:

AL NOUĂLEA TITLU

Nimic nou sub... coș: încă o dată cele două frunțase ale baschetului nostru — *Steaua* și *Dinamo* București — au dominat autoritar campionatul, încă o dată victoriile au fost împărțite între ele pină în finalul turneului... final, încă o dată, deci, al treilea meci dintre ele a decis câștigătoarea tricourilor de campioni, consolarea rămânând pentru învinși numărul egal de puncte în clasamentul final.

Meritele campionilor ediției 1965 — 1966 și ale secondaiilor lor nu pot fi, desigur, diminuate de slăbiciunile campionatului, mai exact ale celorlalte echipe. Faptul că se perpetuează deficiențele de bază ale baschetului nostru masculin este uneori chiar estompat de apariția unor noi nume de selecționabili. Edificator este atu-ul major al victoriei finale: rezervele. Majoritatea specialiștilor s-au ferit de pronosticuri, forțele celor două protagoniste fiind sensibil egale. În schimb, au fost unanimi în a desemna cheia meciului: rezistența nervoasă (dată fiind tensiunea generată de miză) și valoarea rezervelor. Iar desfășurarea ultimei partide din campionat, decisivă, a confirmat întru totul aceste păreri. A surprins — și meritul antrenorului emerit *C. Herold* este foarte mare — valoarea surprinzătoare a rezervelor, pină atunci nebănuită de nimeni, pe care *Steaua* le-a folosit în momente de un dramatism care a constituit chiar numai prin el însuși un punct de atracție, o bună propagandă pentru baschet.

Învingătorii au marele merit de a fi trecut cu succes peste momente grele nu numai în meciuri, ci în însăși pregătirea lor. Anul acesta, maestrul emerit al sportului *Mihai Nedef* a renunțat la activitatea competițională. N-a fost ușor de înlocuit... Apoi, eșecul de anul trecut, care promitea o intrerupere de mai lungă durată a supremației formației ce cucerise opt titluri (șapte consecutiv) și, avind în vedere valoarea rivalilor, dinamoviștii bucureșteni, părea să se definitiveze. S-a făcut însă simțită în rindurile acestora din urmă uzura unei activități competiționale după părerea noastră exagerat de febrile. Poate că *Dinamo* și-a adjucecat un record în materie, susținind peste 50 de meciuri oficiale în interval de 6 — 7 luni, iar efectele au fost negative asupra capacității de concentrare nervoasă. S-ar putea ca numărul mare de meciuri să dea rezultate în viitor (chestiunea merită să fie luată în discuție, iar părerile auzite pină acum sînt împărțite). Pentru moment însă, *Steaua* s-a limitat — cuminte, justificat și vădind apreciere justă a propriilor forțe — la campionat, pe care l-a și câștigat.

În formația proaspeților campioni — *Armand NOVACEK*, *Emil NICULESCU*, *Dragoș NOSIEVICI*, *Alin SAVU*, *Gheorghe BARĂU*, *Valeriu GHEORGHE*, *Mihai POPA*, *Mihai DIMANCEA*, *Toma BULAT*, *Francisc DIKAY*, *Ștefan TUDOSSI* — n-au apărut nume noi, dar au apărut... valori noi. Astfel, amintim, pe scurt, eficacitatea nescontată (vădind progrese demne de reținut) pe care au arătat-o *Gheorghe* (în special în turneul final) și *Barău*, surpriza plăcută oferită de *Popa* și *Dimancea*, eficacitatea în partidele grele pe care a marcat-o *Novacek*, schimbarea în bine a concepției de joc la *Nosievici*, maturizarea și plusul de aplomb dovedite de *Dimancea* și pierderea aproape în întregime a sfilei de către *Tudossi*. Pe *Dikay* l-am văzut (din păcate) prea puțin la lucru: *statu quo*. Iar pentru acest minunat exemplu care este *Niculescu*, ce altceva decît un răs-picat și din toată inima rostit «BRAVO, MIMI!»?

Cîte ceva («spațiul» e necruțător...) despre alții și altele. *Dinamo* București a demonstrat uneori că, pe lângă valoarea certă ca individualități și ca echipă, dispune de forță morală. Dar, în schimb, n-a avut rezistență din acest punct de vedere. S-ar putea ca dinamoviștii să se fi obișnuit prea devreme (probabil după mediocra evoluție din turneul interbucureștean din decembrie) cu gîndul «secundariatului». Înfîrșirile (la *Universitatea* Cluj în retur și la *Politehnica* București în turneul final) suferite de *Steaua*, ca și meciul pierdut moralmente de campioni cu o seară înainte de sfîrșit, în fața rapidiștilor, le-au dat, în contrast, probabil prea multă dorință de câștig spectaculos. Iar greșelile comise de unii dintre ei în partida-cheie au fost, indubitabil, o consecință a acestei nemăsurate dorințe de victorie.

Restul echipelor s-au mulțumit, ca linie generală, cu mediocritatea de aur, din anonimatul căreia au ieșit sporadic unele participante la turneul final, fie prin victorii nescontabile, fie prin meciuri care, deși frumoase, nu făceau decît să ne reamintească slab consolatoarea constatare că se poate mai mult, dar se face... ocazional. Nu e mai puțin adevărat că au apărut și nume în curs de autentică afirmare și putem pretinde nu numai calificare: (Balcaniada oferă acest prilej) la «europenele» din Finlanda (Lahti, 1967) dar și o comportare mai apropiată de locul V din 1957. *Nu vom pierde nici acum prilejul de a repeta: valoarea «naționalei» depinde de cea a campionatului, iar valoarea campionatului la rîndu-i, depinde de munca la antrenamente (în atenția antrenorilor și a jucătorilor, deci!).*

Ne mai exprimăm, în încheiere, speranța într-o «evoluție» mai aproape de adevăr și, mai ales, unitară a arbitrilor, care, deși mai puțin pregnant ca anul trecut, s-au dovedit deseori... neantrenați și neomogeni.

Oricum, Balcaniada 1966 ne va arăta dacă și ce putem. Succes!

G. RUSSU-SIRIANU

În fotografie, o fază elocventă din meciul decisiv *Steaua-Dinamo*: *Novacek* (30 de puncte) a «controlat» autoritar, și în atac, și în apărare, panoul, iar opoziția dinamoviștilor *Viciu* (7) și *Cernea* (4) este vădit inutilă.

Foto: A. NEAGU

Constantin CIUCĂ

(campion la categoria muscă)

— Clubul: Steaua
— Vîrsta: 24 de ani
— Înălțime: 1,58 m
— Greutate: 51 kg.

Maestrul sportului Constantin Ciucă a reușit anul acesta să câștige pentru a doua oară centrul de campionat la categoria muscă: 1962, 1964, 1965 și 1966. Boxer tehnic, Ciucă se bucură de o frumoasă carte de vizită și pe plan internațional. La Campionatele europene din iunie 1963 și 1965 a cucerit medalia de bronz. În finala Campionatului republican din 1964 l-a învins la puncte pe Ion Nica (Dinamo București).

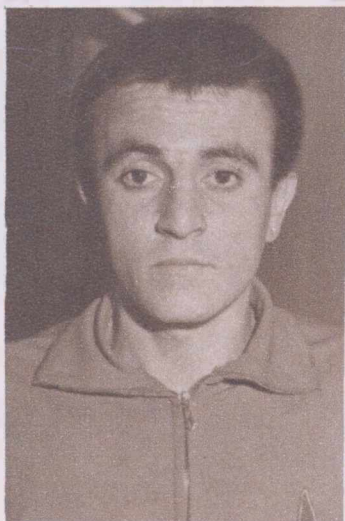

Nicolae GÎJU

(campion la categoria cocos)

— Clubul: Steaua
— Vîrsta: 22 de ani
— Înălțime: 1,46 m
— Greutate: 54 kg.

Nicolae Giju este posesorul unui excepțional joc de picioare. A câștigat titlul de campion la categoria cocos în anul 1964 într-o manieră deosebit de entuziasmantă, întrecându-l detașat în finală pe marele favorit Puiu Nicolae. Este cel de-al doilea titlu de campion pe care și-l înscrie în palmares: 1965 și 1966. Cea mai bună performanță pe plan internațional: medalia de bronz la «europenele» de la Berlin (1965).

Constantin BUZULIUC

(campion la categoria pană)

— Clubul: Dinamo Craiova
— Vîrsta: 20 de ani
— Înălțime: 1,69 m
— Greutate: 57 kg.

Tînăra noastră «spană» a revenit spectaculos, după o absență de un an, în rîndurile celor «10». În bună parte își datorează centrul de campion dreptei sale puternice și precise cu ajutorul căreia în semifinale a înfrînt zimbrii infuriazți, Constantin Stanef, iar în finală a stins vigoarea altui boxer talentat, Constantin Crudu. Buzuliuc a cucerit anul acesta cel de-al treilea tricou de campion: 1963 (la categoria muscă), 1964 și acum în 1966.

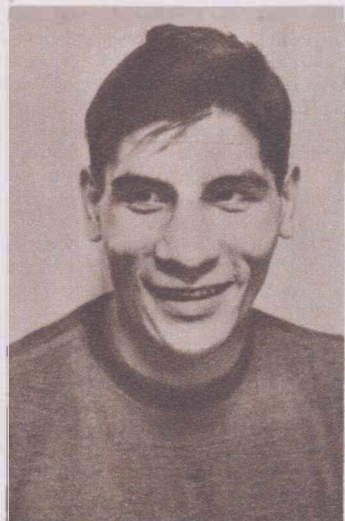

Vasile ANTONIU

(campion la categoria semiușoară)

— Clubul: Dinamo București
— Vîrsta: 24 de ani
— Înălțime: 1,69 m
— Greutate: 60 kg.

Vasile Antoniu, sub posibilitățile sale la această ediție a campionatului, a reușit totuși să-și înscrie numele pe lista campionilor. Cunoscutele sale croșee-trăsnet au fost mult mai blinde chiar decît își dorea adversarii săi. Elevul antrenorului emerit Constantin Nour rămîne totuși «semiușorul» nostru nr. 1, prin tehnica sa ridicată. Performanțe: campion republican în 1965 și 1966; medalia de bronz la Campionatele europene de la Berlin (1965).

Mihai DUMITRESCU

(campion la categoria ușoară)

— Clubul: Dinamo București
— Vîrsta: 23 de ani
— Înălțime: 1,72 m
— Greutate: 63 kg.

Mihai Dumitrescu a cucerit anul acesta pentru prima dată să-și înscrie numele pe lista campionilor. Mădăraș era să de a boxa seamă foarte mult cu aceea a fostului nostru campion Constantin Dumitrescu, al cărui el este acum. Practicînd o boxă ofensivă activă, Mihai se bucură de spectaculoase lovituri, evadîndu-se prin surprinderi mai ales cu lovituri izolate. Victoria sa categorică, în finală, asupra lui Iosif Mihailic ni-l recomandă ca pe un element valoros care poate apărea cu succes culorile echipei noastre reprezentative.

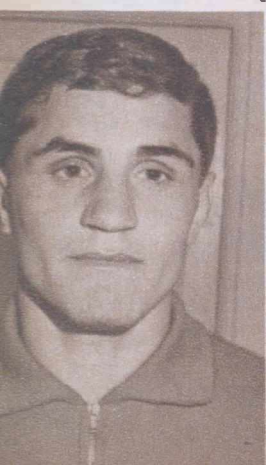

Constantin GHÎȚĂ

(campion la categoria semimijlocie)

— Clubul: Dinamo București
— Vîrsta: 21 de ani
— Înălțime: 1,72 m
— Greutate: 67 kg.

Debutant în rîndul campionilor, Ghiță s-a impus înosabi printr-o mare vitalitate și o înțeleaptă execuție a sfaturilor primite de la profesorul emerit Constantin Nour. Element talentat, cu o mândrie de afirmare, tînăra noastră campion este fără îndoială un valoros om de viitor.

Ion COVACI

(campion la categoria mijlocie mică)

— Clubul: Dinamo București
— Vîrsta: 21 de ani
— Înălțime: 1,73 m
— Greutate: 71 kg.

Ion Covaci este recunoscut pentru agresivitatea sa. Din păcate însă, atacă tot timpul, ori cum și cu ori ce preț, plătind adesea scump această necumpănare. Conștient de forța loviturilor sale, încearcă să câștige tot timpul prin K.O., neglijînd aproape total apărarea. Mai multă tehnică adăugată forței și ambiției sale ar face din Covaci un campion de seamă. Titlul de campion, pe care anul acesta l-a cucerit pentru prima dată.

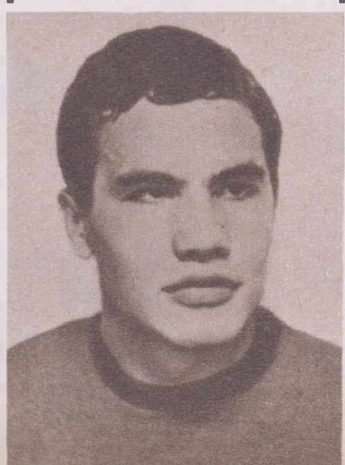

Gheorghe CHIVĂR

(campion la categoria mijlocie)

— Clubul: Steaua
— Vîrsta: 20 de ani
— Înălțime: 1,77 m
— Greutate: 75 kg.

Gheorghe Chivăr este cel mai tînăr dintre campionii anului 1966. În ciuda acestui fapt, el face parte din categoria boxerilor a căror armă este tehnica. Cu un fizic herculean, cu o tehnică bună și o mare viteză în executarea loviturilor, Chivăr și-a alcătuit un foarte frumos palmares: 1962, 1963, 1964 — campion republican de juniori, 1965 și 1966 — campion republican la seniori.

Ion MONEA

(campion la categoria semigrea)

— Clubul: Dinamo București
— Vîrsta: 25 de ani
— Înălțime: 1,80 m
— Greutate: 81 kg.

Maestrul sportului Ion Monea a cucerit anul acesta cel de-al patrulea titlu de campion republican: 1960, 1964, 1965 și 1966. Boxer cu o tehnică și o forță remarcabile, «mijlociul» Monea a urcat cu ușurință și în virful piramidei «semigreilor» noștri. Îi dorim aceleași succese și pe plan internațional. Performanțe internaționale: medalia de argint la «europenele» din 1963 și medalia de bronz la J.O. de la Roma.

Vasile MARIUȚAN

(campion la categoria grea)

— Clubul: Dinamo București
— Vîrsta: 31 de ani
— Înălțime: 1,90 m
— Greutate: 96 kg.

Veteranul campionilor noștri a cucerit a opta centrul de campion: 1958, 1959, 1960, 1961, 1962, 1963, 1964 și 1966. Fără să strălucească pe plan internațional, Vasile Mariuțan rămîne încă un om de neînlocuit atât pentru echipa clubului său, cît și pentru reprezentativa țării.

republican individual de box s-au summat. Natura, vrînd parcă să pună la încercare fidelitatea iubitorilor sportului cu mânuși, a trimis deasupra stadionului Republicii, unde au avut loc întrecerile, nori bine încălțați care, trebuie să recunoaștem, și-au scut din plin datoria. Ploaia însă nu i-a putut reține acasă pe spectatorii pasionați care, echipați cu umbrele și pelerine, au fost prezenți, câteva mii, la fiecare din cele trei gale.

Meciurile au fost superioare din punct de vedere tehnic și spectacular celor de anul trecut numai la categoriile mici. Partidele jucate de Ciucă, Giju, Buzuliuc, Crudu, Antoniu, Bădoi, Dumitrescu, Dinu și, în plus, de Chivăr și Cojocaru ne determină să privim cu optimism viitoarele lor întâlniri internaționale. La categoriile mari însă lipsa de elemente valoroase din ultimii ani continuă să se facă simțită. Monea și Mariuțan domină fără prea mari dificultăți fragilele loturi de semigrei și grei.

Problema acestora din urmă a mai fost discutată. Se pare însă că antrenorii noștri, în goana după rezultate imediate, nu îndrăznesc să-și promoveze elevii dintr-o categorie în alta, socotind că acolo nu ar mai avea șanse. Se știe că antrenamentele de box contribuie și la fortificarea și dezvoltarea corpului sportivilor. În ciuda acestui fapt, foarte mulți dintre ei sînt menținuți mulți ani — cu foarte mari eforturi — în aceeași categorie. Ne permitem să le amintim atît antrenorilor, cit și boxerilor, că Dumitru Ciobotaru, unul dintre cei mai buni „grei” pe care i-am avut, a trecut de-a lungul anilor toate categoriile de greutate.

În altă ordine de idei, privind lista campionilor din anul acesta, observăm un fapt, după părerea noastră puțin îmbucurător: *dispariția aproape totală a campionilor reprezentanți ai provinciei.* Nouă (!) din cele zece centuri de campioni au rămas în București. O singură excepție, craioveanul Constantin Buzuliuc. Și încă o constatare: absolut toate titlurile au fost cucerite de către reprezentanții cluburilor Dinamo și Steaua.

Dacă îi putem felicita pe antrenorii cluburilor de mai sus pentru succesele amintite, nu putem trece cu vederea faptul că o bună parte din izbînzile pe care le obțin se datoresc, paradoxal, multor antrenori din provincie. Facem această afirmație gîndindu-ne că 5 (!) din cei 9 campioni bucureșteni sînt descoperirile și creațiile antrenorilor din afara Capitalei. Iată-i: Constantin Ciucă și Nicolae Giju, provin din sala de antrenament a Uzinelor Electroputere din Craiova, unde l-au avut profesor pe antrenorul Duduleanu. Vasile Antoniu și Ion Covaci au luat primele lecții de box, afirmîndu-se în acest sport mai întîi la Brăila, sub îndrumarea antrenorilor Constantin Dobrescu și Gheorghe Baltă. Gheorghe Chivăr a dus, nu mai departe decît anul trecut, titlul de campion la Cimpia Turzii.

Așa stînd lucrurile ne vine foarte greu să stabilim care dintre antrenori au merite mai mari. Cei care descoperă elemente talentate și le cresc sau cei care le... selecționează și, apoi, trebuie să recunoaștem, le perfecționează?

După părerea noastră, selecția ar trebui să aibă loc numai în cadrul secției de box a fiecărui club și, bineînțeles, atunci cînd este alcătuită echipa națională. În marea întrecere pentru cucerirea titlurilor de campioni trebuie să intre, *cu șanse*, reprezentanți a cît mai multor secții de box din întreaga țară. Doar întrecerea dintre cluburile Dinamo și Steaua nu poate determina creșterea cantitativă și calitativă a boxului nostru.

Se știe, că dacă un boxer devine campion, pe lîngă el cresc mulți alți tineri, care la rîndul lor doresc să ajungă campioni (și sînt destui care visează la acest titlu). Excepțînd acest lucru, antrenorul are în *campionul crescut de el* (răsplata muncii sale) un suport moral care îl determină, fără discuție, să lucreze în continuare cu pasiune și ambiție.

La întrebarea din titlu, răspundem cu un categoric NU! Am văzut mai sus că o bună parte dintre campioni aparțin, de fapt, provinciei.

Pentru ca duelul București-provincie să contribuie într-adevăr la creșterea unui număr mare de boxeri valoroși, este necesar ca toți antrenorii, fără excepție, să facă noi eforturi pentru depistarea și creșterea elementelor talentate. Selecția celor mai buni boxeri din întreaga țară trebuie să devină în exclusivitate o preocupare a federației de specialitate.

ÎN FOTOGRAFII:

1. Tînărul finalist Ion Nica (stînga) recepționează încă o directă de dreapta de la campionul Constantin Ciucă.

2. Deși arbitrii-judecători i-au acordat victoria în unanimitate, Ion Monea (stînga) a avut mult de furcă cu Vasile Trandafir.

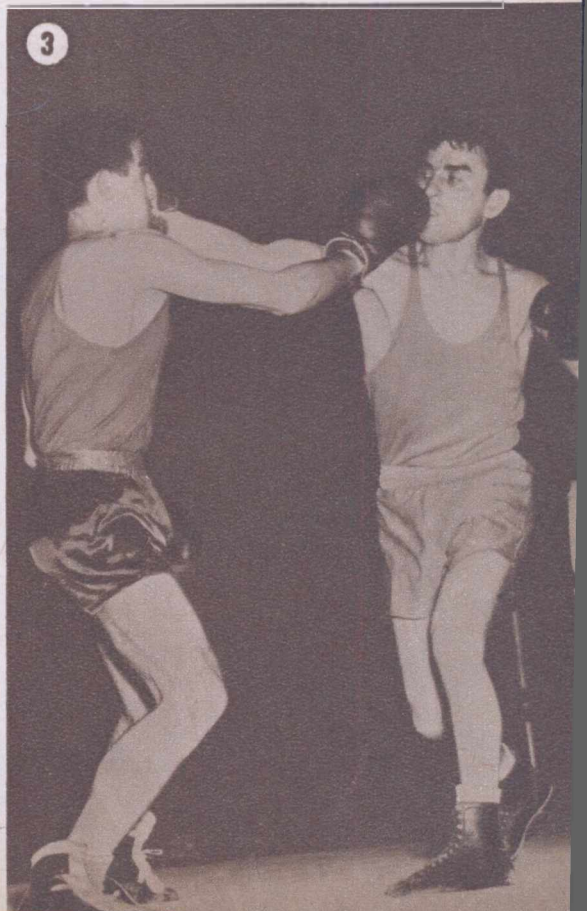
3. Nicolae Giju a stopat cu regularitate atacurile lui Puiu Nicolae (dreapta).

Foto: PETRE STAN

DUELUL BUCUREȘTI — PROVINCIE A ÎNCETAT?

de PETRE HENT

MAGAZIN

Sportiv

„DACII” ȘI... SPORTUL

O imagine de la studioul Buftea. Luptă înverșunată la porțile cetății Argidava... Printre combatanți, vechi cunoștințe de pe terenurile de sport: fostul campion la aruncarea ciocanului N. Rășcănescu, canotorul S. Teodorov, rugbiștii I. Dorușiu, D. Ghiuzelea și R. Făgărășanu. Primul din stînga este fostul campion la spadă, maestrul sportului Constantin Stelian. În calitate sa de maestru de arme și lupte, el supraveghează un antrenament al... luptătorilor din filmul «Dacii».

Regizorul filmului, tot un fost sportiv: rugbistul Sergiu Nicolaescu.

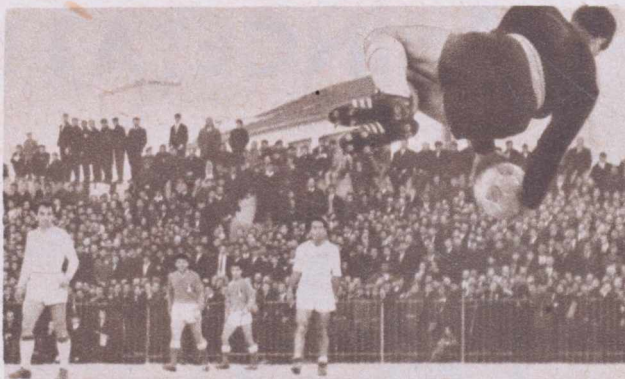

Cassius Clay în actualitate

Această fotografie a fost făcută cu puțin timp înainte de plecarea lui Cassius Clay spre Europa, pentru disputarea meciului cu Henry Cooper. Il vedem pe campionul mondial neoficial de box la toate categoriile, împreună cu cîntăreasa de culoare Roza Rio, citind cu interes o revistă ilustrată care relatează pe larg despre demonstrațiile de protest împotriva agresiunii americane în Vietnam.

Tot fotbalul

Fotografia de mai jos (suză din finala Cupei Greciei, PAO — Panseiraikos 4 — 0) pune în valoare spectaculozitatea și frumusețea saltului făcut de portar, pledînd încă o dată în favoarea celui mai iubit dintre sporturi: **FOTBALUL**. Imaginea a fost luată de la... firul ierbii, fotoreporterii greci avînd la dispoziție, în spatele porților, niște șanșuri special amenajate din care fac asemenea spectaculoase fotografii

O FAMILIE DE SPORTIV

De data aceasta au luat... startul în noua lor viață, mîr în mînă, o atletă și un atlet, sprintera Ana Beșuan și decanul Curt Socol, recordmani ai țării. Pe culoarea Sfatului popular din Cluj și în încăperea unde a avut loc ceremonia căsătoriei, zeci de iubitori ai atletismului au urat soșilor Ana și Curt Socol multă fericire, noi recorduri și... copii.

Foto: AUREL URȘU-PALAD

Recunoașteți automobilistul?

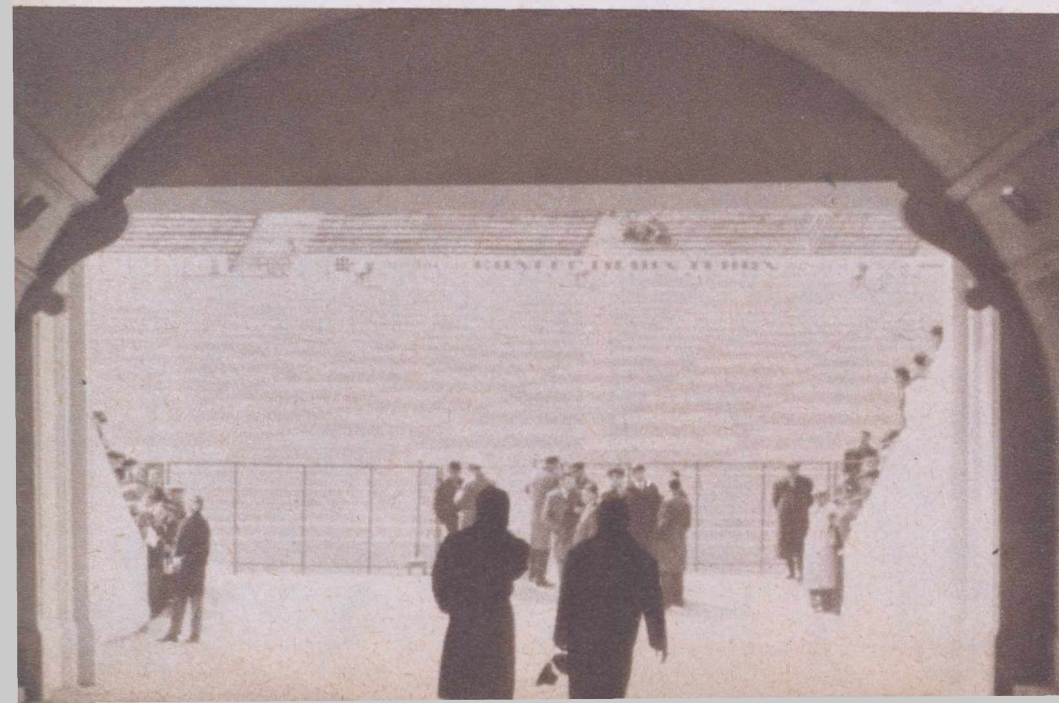

Fără îndoială că cei mai mulți dintre cititorii noștri care vor răspunde afirmativ la întrebarea din titlu sînt iubitorii atletismului. Ei l-au recunoscut, desigur, pe alergătorul sovietic Piotr Bolotnikov, campion olimpic la J.O. de la Roma, unde a cîștigat cursa de 10 000 m în 28 : 32,2. După un antrenament oboșitor, Bolotnikov se simte foarte bine la volan.

TUNELUL JUCĂTORILOR

Privirile zecilor de mii de spectatori care în zilele cu... fotbal sînt nelipsiți de pe stadionul «23 August» din Capitală, se îndreaptă nerăbdătoare, înaintea fiecărui meci, spre această intrare de sub tribuna a II-a. Pe aici își fac apariția cei «22» însoțiți de arbitri. Prin capătul tunelului, asemănător unui urias ecran de televizor, fotbaliștii văd doar o parte a tribunelor și a terenului de joc. Ei știu însă, după vuetul care pătrunde în tunel, că apariția lor este așteptată și de... tribunele care nu încap în acest «ecran».

Foto: AUREL NEAGU

CALII NĂZDRĂVANI

Calii năzdrăvani din poavești se pare că și-au dat întâlnire pe hipodromul din Liverpool (Anglia), unde a avut loc nu de mult marele premiu național de steeple (cursă cu obstacole). La unul dintre dificilele garduri ale traseului, trei dintre foștii pursiști au... zburat pur și simplu de sub jochei luându-le acestora orice speranță de a mai ajunge la sosire.

Aeeva și în... muzeu

lată, alăturat, trei imagini luate între coordonatele sportului francez:

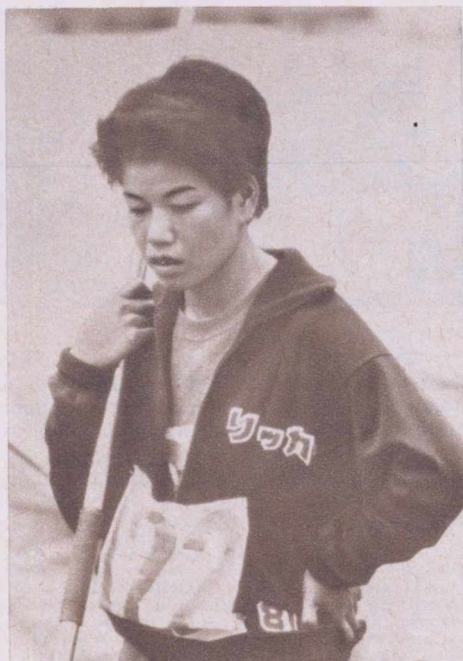
Prima — Christine Goitschell, campioană olimpică la slalom special la Jocurile Olimpice de iarnă de la Innsbruck (1964), s-a căsătorit recent cu Jean Beranger, antrenorul echipei feminine de schi a Franței. După oficierea căsătoriei, cei doi soți parcurg primii metri în viață pe sub un arc format din bețe de schi.

A doua și a treia — la muzeul Grevin, unde, după cum se știe sînt găzduite în Sala coloanelor diferite personalități (regi, regine, oameni de stat, celebrități din lumea științei, artei, cinematografului, sportului), dar nu în «carne și oase», ci în... ceară. Deși sînt de ceară, cele două surori Marianne și Christine Goitschell, privindu-le, îți dau impresia că stau de vorbă. De asemenea, dacă-l privești și pe celebrul demifondist Michel Jazy (stînga), recordman mondial la 1 milă și la 2 mile, abia aștepți să-l vezi golind paharul cu limonadă.

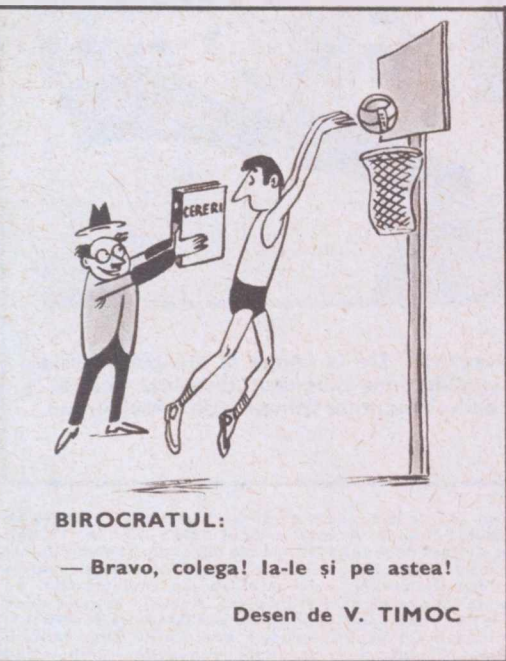
GÎNDURILE ATLETEI

Sportiva japoneză Hiroko Sato, cea mai bună aruncătoare de suliță din țara sa, se gîndește, după cum se poate vedea, foarte serios la viitoarele întreceri internaționale și îndeosebi la J.O. din Mexic. Va reuși ea oare să-și îmbunătățească recordul (53,02 m) pentru a putea intra în grupul celor mai valoroase aruncătoare de suliță din lume?

Peretele... rînă

Peretele înclinat pe care îl vedeți în fotografia este o adevărată frînă de către printrerii ce concurează în sală. Viteza cu care atletii vin de pe pistă se reduce total în momentul în care se termină... arcușul. Imaginea din dreapta ne redă momentul sosirii în cursa de 60 m fete a criteriului european de sală disputat la Dortmund. Învingătoare, Margit Nemeshazi (Ungaria), prima din stînga.

BIROCRATUL:

— Bravo, colega! Ia-le și pe astea!

Desen de V. TIMOC

Adeptii JUDO-ului

Sportul național al japonezilor, judo-ul, s-a răspindit în întreaga lume, la J.O. de la Tokio figurînd chiar printre sporturile olimpice. Printre cei mai buni judocas din lume se dovedesc a fi în ultimii ani sportivii sovietici care, la campionatele europene desfășurate recent la Paris, au cucerit titlul suprem pe echipe. Secretul acestei victorii: atenția deosebită acordată tineretului. În fotografie, reprezentativa de juniori a Uniunii Sovietice împreună cu antrenorul ei V. Andreev.

ÎNCEPUTURILE

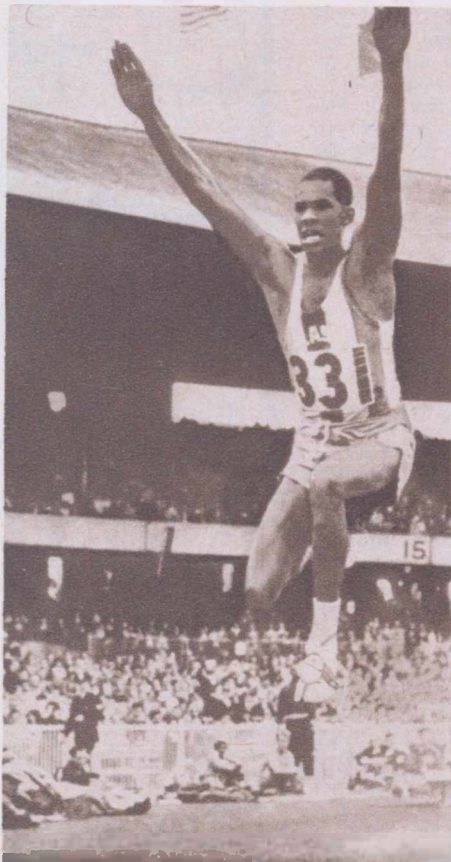
Săritura cangurului, denumire dată triplului salt, este una dintre cele mai vechi probe atletice. Ea reprezintă una din probele Jocurilor Olimpice antice. După date păstrate până azi, rezultatul cel mai valoros obținut ar fi fost de 60 coți, adică de 15,24 m. După alți istorici, un atlet spartan ar fi sărit 16,66 m prin anul 856 î.e.n. Este însă greu să stabilim unde se termină legenda și unde începe realitatea. Astfel, dacă este perfect credibil că Milon din Crotona ridică deasupra capului un bou pe care-l purta în jurul stadionului, nu este posibil rezultatul de 16,66 m care ar putea fi numai totalul a 3 sărituri în lungime din cadrul pentatlonului antic.

Dar, adevărata istorie a triplului salt începe la sfârșitul sec. XIX, în Irlanda. Promotorii au fost atleții irlandezi care-l executau altfel decât în prezent; doi pași săriți pe același picior, iar al treilea pas cu aterizare pe ambele picioare. Rezultatele cele mai bune: 13,81 m John Daly în 1873, 15,11 m John Purcell în 1887, 15,25 m Daniel Shanahan în 1888. Pentru ușurarea execuției și pentru o mai armonioasă dezvoltare a ambelor picioare, în locul pașului «al doilea» pe același picior, s-a executat pas sărit pe celălalt picior, urmat de aterizare pe ambele picioare. Această nouă tehnică a prins rădăcini tot mai puternice, constituind ulterior modelul săriturii. Primul care a sărit cu noua tehnică — Edwin Bloss — a reușit la 16 septembrie 1893 14,78 m, cel dintâi record mondial al probei.

EPOCA MODERNĂ

Includerea probei în programul olimpic a contribuit la un progres mondial, la popularizarea saltului triplu în țările în care nu era răspândit sau se practica sporadic. Mai mult decât atât, în unele țări era considerat o probă periculoasă pentru atleți și se ocolia.

Realitatea este că triplul salt reprezintă proba cea mai dură din tot programul athletic, tehnicitatea fiind cu totul deosebită, ea solicitând articulațiile în cel mai înalt grad. Acesta este motivul pentru care cele mai mari performanțe au fost realizate la vîrste la care atleții din alte probe atletice au abandonat activitatea competițională. Faptul că în istoria acestei probe nici un săritor sub 19 ani nu a realizat o performanță de peste 16 m, pînă în prezent, vine să întărească această afirmație. Mai mult încă, cei mai valoroși săritori mondiali au realizat rezultate de mare valoare la vîrste în jurul și peste 30 ani (Schmidt, da Silva, Kreer, Șcerbakov, Gurgușinov, Battista, Sharpe etc.). În ceea ce privește fizicul, au fost întîlniți pe pistă și săritori înalți de peste 1,90 m (Ruckborn, Kalocsai, Floerke, Dia) și de 1,70 m (Battista, Hinze, Kravcenko), fără ca performanța să fie diminuată. Dar, să revenim...

Adhemar Ferreira da Silva, dublu campion olimpic și multiplu recordman mondial.

Prima ediție a Jocurilor Olimpice din 1896 a reunit numai 10 concurenți, învingător fiind americanul James Connolly, cu 13,71 m. Următoarele două prilejuiesc afirmarea unui alt concurent american — Myer Prinstein — care, în anul 1900 și 1904, cîștigă consecutiv două medalii de aur cu 14,47 m, respectiv 14,35 m. De remarcat că Prinstein a rămas împreună cu da Silva și Schmidt singurul săritor care a cucerit de două ori consecutiv titlul olimpic.

După cum am arătat, irlandezii s-au remarcat prin mai mulți săritori de valoare înainte de 1900. În 1908 și se afirmă din nou, cîștigînd prin Timothy Ahearne titlul de campion olimpic cu 14,91 m, nou record olimpic. Interesant de remarcat este faptul că fratele său Daniel Ahearne (născut în 1888—1,78 m, 72 kg) emigrat în S.U.A. doboară trei ani mai tîrziu recordul mondial, realizînd o cifră uluitoare pentru acele timpuri: 15,52 m. La Stockholm, însă, acești doi săritori nu se prezintă, ceea ce dă posibilitatea săritorilor gazdă să ocupe primele trei locuri.

Prima mare competiție după războiul mondial, a fost Olimpiada de la Anvers — 1920. Participă și recordmanul mondial Daniel Ahearne, care, deși mare favorit, nu se clasează decât pe locul șase, cu 14,08 m, în timp ce învingătorul — finlandezul Vilho Tuulos (născut 1895) reușește 14,505 m. Acesta din urmă avea să se impună ca unul dintre marii specialiști ai probei, cucerind medalii de bronz în 1924 și 1928 (la 33 ani), după ce în 1923 doboră și recordul european, sîrind 15,48 m, performanță care a rezistat pe tabela de recorduri europene timp de 16 ani!

Finala olimpică din 1924 de la Paris cunoaște o luptă pasionantă, primii 4 sîrind peste 15 m, iar învingătorul — australianul Anthony Winter — stabilind și un nou record mondial cu 15,525 m. Pe locul 2, în mod cu totul surprinzător, un argentinian — Luis A. Brunetto — căruia nu i se acordau de loc șanse și care, reușind 15,425 m, a lăsat în urmă pe favoritul Tuulos (15,37 m). La sosirea în capitala Franței pentru a participa la jocuri, Brunetto avea un record personal relativ slab: 14,64 m... Această finală

al doilea clasat din 1924! Se remarcă însă doi săritori brazilieni, care, dacă nu se clasează în primii 6, lasă certitudinea pentru viitor. Viitorul nu se lasă mult așteptat, astfel că la 3 decembrie 1950, la Sao Paulo, Adhemar Ferreira da Silva (născut 1927 — 1,77 m, 69 kg) egalează recordul lui Tajima, iar la 30 septembrie 1951 îl doboară cu 1 cm. În același an, compatriotul său Helio Coutinho da Silva (născut 1923) — nu erau rude — reușește 15,99 m dar un accident foarte grav într-un concurs — dublă fractură — îl va face indisponibil pentru totdeauna. Și astfel, la Helsinki, în ziua de 25 iulie, 41 de concurenți (cifra foarte ridicată pentru o probă tehnică) se prezintă la start. Favoriți, bineînțeles, Da Silva și sovieticul Leonid Șcerbakov (născut 1927 — 1,78 m — 73 kg), care cucerise locul I la campionatele europene din 1950. Brazilianul învinge și stabilește totodată un nou record mondial cu 16,22 m, Șcerbakov clasîndu-se pe locul 2, cu 15,98 m, nou record european. Rivalitatea sportivă dintre Da Silva și Șcerbakov constituie unul din punctele de atracție ale atletismului din anii 1953—1956. Șcerbakov doboară recordul brazilianului, sîrind 16,235 m în 1953, iar în 1964 cîștigă din nou titlul european; replica lui Da Silva nu este slabă; la Jocurile Panamericane desfășurate la Ciudad de Mexico în 1955, la 2.240 m altitudine, el reușește 16,56 m, record mondial. Șcerbakov stabilește în 1956 un nou record european cu 16,46 m, dar la Melbourne, în finala olimpică, Da Silva se impune din nou, cîștigînd cu un nou record olimpic — 16,35 m.

Săritorii sovietici preiau «stafeta», aduc mai multe îmbunătățiri procesului de antrenament și tehnicii, mai ales datorită antrenorului Nicolai Ozolin, numărul celor cu rezultate valoroase se înmulțește și, ca urmare, la meciul URSS—SUA din 1958 Oleg Riahovski (născut 1933) doboară recordul lui Da Silva sîrind 16,59 m, iar un an mai tîrziu, colegul său Oleg Fedoseev (născut 1936—1,86 m, 82 kg) îmbunătățește și acest record obținînd 16,70 m la 3 mai 1959.

Un antrenor polonez, Tadeusz Starzinski, strînge în

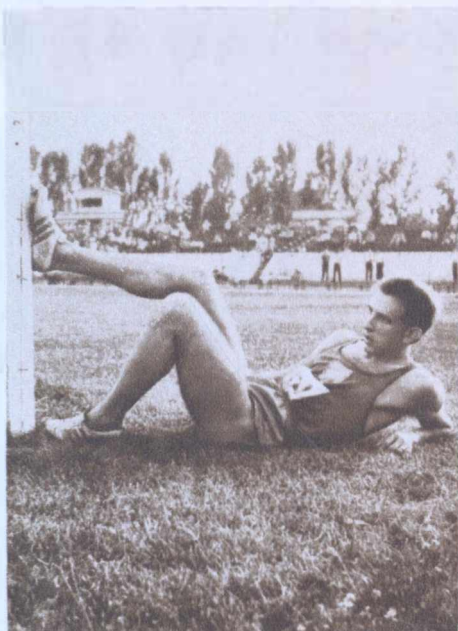
Trei dintre cei mai mari săritori din toate timpurile. De la stînga la dreapta: Vitold Kreer (URSS) 16,70 m, Ferreira da Silva 16,56 m și Vilhjalmur Einarsson (Islanda) 16,70 m. Imaginea a fost făcută imediat după premierea din cadrul Jocurilor Olimpice de la Melbourne, unde ordinea a fost: Da Silva, Einarsson și Kreer.

rămîne importantă și prin participarea săritorilor japonezi, dintre care cel mai bine clasat — Mikio Oda (născut 1905) locul VI cu 14,35 m — avea să devină pionierul triplului salt în patria sa, țară care avea să cîștige consecutiv următoarele trei ediții ale Jocurilor Olimpice. Oda trage o serie de învățăminte de pe urma participării sale la Paris, studiază tehnica și modul în care se pregătesc cei mai buni săritori europeni, astfel că la Amsterdam, în ziua de 2 august 1928, vine cu lecția învățată și obține locul I cu 15,21 m. Trei ani mai tîrziu, el reușește (la Tokio, în 27 octombrie 1931) 15,58 m, nou record mondial. Un alt concurent japonez, Chuhei Nambu, clasat al patrulea în 1928 (15,01 m), stabilește un alt record mondial cu 15,72 m la Los Angeles. Mikio Oda participă și la Los Angeles, în 1932, dar un accident grav l-a făcut indisponibil încă de la prima încercare, făcîndu-l să se mulțumească cu locul 12—13,97. Titlul rămîne, însă, Japoniei, prin Nambu, clasat pe locul I.

Japonezii dominau cu autoritate arena mondială a săritorilor de triplu salt. Iată însă că din Australia urmașii lui Winter din 1924 se fac din nou auziți printr-un neașteptat record mondial realizat la Sidney, în ultimele zile ale anului preolimpic 1935. Autorul: Jack Metcalfe 15,78 m. Finala de la Berlin din 1936 devine astfel pasionantă, la start prezentîndu-se nu mai puțin de 31 concurenți. Învinge în mod ecarum neașteptat japonezul Naoto Tajima (născut 1912), care reușește o săritură de 16,00 m, record mondial și olimpic. Spun în mod neașteptat, deoarece pînă atunci cel mai bun rezultat al său era de 15,40 m. Metcalfe se clasează pe locul III, cu 15,50 m. Urmarea războiului se face simțită și în nivelul rezultatelor, astfel încît în 1948, la Londra, învingătorul Arne Ahman (Suedia) nu egalează cu 15,40 m nici măcar pe

jurul său un mînunchi de săritori talentați, în frunte cu Josef Schmidt. Acesta (născut 1935 — 1,84 m, 77 kg), cu o viteză deosebită (10,4 la 100 m), cîștigă campionatele europene de la Stockholm cu 16,45 m, întrucît pe marelui favorit Riahovski, care stabilise recordul mondial cu numai cîteva săptămîni în urmă. Această apariție duce la o rivalitate sportivă, de data aceasta între sovietici și polonezi. Ce se întîmplase? Precum se știa, săritorii sovietici obținuseră rezultate deosebite întrebînd în marea majoritate tehnica așa-zisă cu boltă, adică cu pasul I înalt și foarte lung. Starzinski vine — prin acest excepțional demonstrant Schmidt — să prezinte o nouă tehnică, mai economică, și prin care — spunea el — se vor putea obține rezultate mai înalte deoarece efectuîndu-se pasul I relativ mai scurt și în special mai zărant, nu se va mai pierde din viteză, pericolul de accidentări este mult mai redus, șocurile mult mai atenuate și mai ușor de evitat. Argumente pro și contra. Doar competițiile urmau să decidă de partea cui este realitatea. Schmidt reușește cu puțin timp înaintea Olimpiadei de la Roma un fantastic record mondial (17,03 m) la Olaszyn, la 3 august 1960, iar puțin timp după aceasta cîștigă detașat și titlul olimpic cu 16,81 m. Pe locurile II—III se clasează sovieticii Goraeov (16,63 m) și Kreer (16,43 m). Doi ani mai tîrziu, Schmidt se impune din nou la Belgrad, cu prilejul Campionatei europene, cucerind locul 1 cu 16,55 m; pe locurile 2—3 — sovieticii Goraeov (16,39 m) și Fedoseev (16,24 m). La Tokio, deși accidentat aproape tot anul, Schmidt se depășește pe sine și spulberă toate pronosticurile, cîștigînd cu 16,85 m — nou record olimpic; pe locurile 2—3: sovieticii Fedoseev (16,58 m) și Kravcenko (16,57 m).

Victoria în disputa celor două tehnici (cu boltă sau

Șerban Ciocchină, primul atlet român, după Iolanda Balaș, care doboară un record european de sală.

Oleg Fedoseev, atlet deosebit de dotat, care nu și-a materializat calitățile prin performanțele de care era capabil. La Tokio: locul 2 cu 16,58 m.

Josef Schmidt, dublu campion olimpic, dublu campion european, actualul recordman mondial, rămâne cel mai valoros săritor al probei.

razantă) pare a inclina de partea polonezilor, ea fiind strălucit confirmată prin evoluțiile lui Schmidt. În practică lucrurile nu s-au întâmplat întocmai. Căci după cum s-a putut observa la Roma, dar mai ales la Tokio, nici sovieticii nu mai sar atât de înalți, iar pe de altă parte polonezii și adepții lor sar ceva mai înalți, dar tot razant. Tehnica a evoluat prin însăși evoluția săritorilor.

SĂRITORII NOSTRI

Rezultatele noastre pînă în 1954 nu au depășit mediocritatea, deși mulți săritori au avut rezultate promițătoare. S-a remarcat Pompiliu Stoichițescu, primul peste 14 m (1938). Prima afirmare pe plan internațional coincide cu prima săritură peste 15 m. În cadrul J.M.U. de la Budapesta, Virgil ZăvĂdescu și Sorin Ioan se clasează pe locurile II—III cu 15,08 m, respectiv 15,07 m. Urmează o perioadă de 8 ani în care domină Sorin Ioan (născut 1934 — 1,84 m — 78 kg), care doboară de 6 ori consecutiv recordul, ducindu-l pînă la 15,93 m, performanță cu care realizează

o mare surpriză în cadrul J.M.U. de la Sofia, cînd îl întrece pe fostul recordman mondial Oleg Riahovski. Cu titlu informativ trebuie să arătăm că în cadrul unui concurs în 1962, la Poiana Brașov, Sorin a avut o săritură măsurată de la locul bății de 16,26 m! Printre alte realizări ale acestui atlet se înscruc și primele titluri de campion balcanic cucerite de un săritor român: în 1956, la Belgrad, cu 15,39 m; în 1961, tot la Belgrad, el își reînnoiește victoria, realizînd 15,74 m. În 1955 apare pe lista celor mai buni juniori un tînăr săritor pe nume Șerban Ciocchină (născut 1939 — 1,78 m, 70 kg), care realizează 12,80 m. Progresul acestuia va fi neîntrerupt pînă în 1965. Prima oară 14 m în 1957, peste granița celor 15 m în 1960 și peste alți 3 ani, la 29 iunie 1963, la Sofia, peste cea a lui 16 m, reușind cu 16,13 m un nou record român. În anul olimpic Șerban doboară încă de 5 ori recordul, ducindu-l pînă la 16,28 m. În cadrul Jocurilor Balcanice de la București al cucereste și prima sa mare victorie, titlul de campion balcanic cu 16,24 m. Constanța sa deosebită, urmarea talentului, a pregătirii minuțioase și atente, dublate de o deosebită perseverență, îl ajută ca la marea confruntare din finala probei la Jocurile Olimpice de la Tokio să se claseze pe un remarcabil loc V, cu 16,23 m. O îmbolnăvire neașteptată îl îndepărtează de plată pentru mai multe luni, dar aceasta nu-l descurajează. În 1965, realizează «numai» 16,13 m! Complet restabil, el efectuează o pregătire deosebită în această larnă și primul său concurs îl aduce un nou record de sală, 15,90 m, pentru ca nu de mult, în cadrul unui adevărat campionat european pe teren acoperit să cucerească un excepțional loc I cu un și mai excepțional rezultat: 16,43 m, învingînd, cu excepția lui Schmidt, toată elita săritorilor europeni. Atletul acumulărilor lente, cum a fost denumit acum cîțiva ani de un ziarist, va ști cu siguranță să se impună și în sezonul de vară. Și ocazii va avea destule...

PUȚINĂ STATISTICĂ

- Pînă azi, în întreaga lume au realizat peste 16 m un număr de 77 săritori, dintre care 25 sînt din U.R.S.S. și 8 din Japonia.
- Se remarcă că dintre toți cei 77 cu rezultate peste 16 m, numai 13 săritori au realizat cele mai bune performanțe înainte de anul 1960, ceea ce arată amploarea deosebită pe care a luat-o această probă pe plan mondial în ultimii 5 ani.
- S-au înregistrat pînă la 1 iunie 1966 un număr de 42 sărituri peste 16,50 m, cele mai multe aparținînd lui Schmidt (14), Goreaev (7), Kreer (4), Fedoseev și Zolotareov (3) etc. Șerban Ciocchină a reușit 14 concursuri peste 16 m, dintre care 6 peste 16,20 m.
- Interesantă ni se pare și corelația celor 3 pași al triplului salt. Iată cîteva măsurători efectuate la diferiți săritori celebri, în diferite epoci:

1915 Daniel Ahearne	15,27; 6,10+3,36+5,81,
1931 Mikio Oda	15,58; 6,51+3,51+5,56, record mondial
1932 Chuhei Nambu	15,72; 6,41+4,20+4,80, record mondial
1936 Naoto Tajima	16,00; 6,20+4,80+5,00, record mondial
1952 Da Silva	16,22; 6,20+4,75+5,27, record olimpic
1955 Da Silva	16,56; 6,28+4,95+5,33, record mondial
1958 Da Silva	16,35; 6,40+4,60+5,35, record olimpic
1956 Leonid Scerbacov	16,46; 6,11+5,20+5,15, record european
1958 Oleg Riahovski	16,59; 6,46+4,97+5,16, record mondial

1959 Oleg Fedoseev	16,70; 6,49+4,81+5,40, record mondial
1959 Oleg Fedoseev	17,10; 6,80+4,90+5,40, săritură depășită, dar măsurată exact de la locul bății. Cea mai lungă săritură măsurată pînă azi.
1960 Josef Schmidt	17,03; 5,99+5,02+6,02, record mondial
1960 Josef Schmidt	16,81; 5,99+4,90+5,92, record olimpic
1964 Șerban Ciocchină	16,28; 5,90+4,85+5,53, record român.

● Iată și lista celor mai buni săritori din toate timpurile:

1. Josef Schmidt n.1935	Polonia	17,03	1960
● Vitold Kraer n.1932	URSS	16,71	1961
● Oleg Fedoseev n.1936	URSS	16,70	1959
Vilhjalmur Einarsson n.1934	Islanda	16,70	1960
Art Walker n.1941	S.U.A.	16,70	1966
● Vladimir Goreaev n.1939	URSS	16,65	1962
● Alexander Zolotareov n.1940	URSS	16,60	1963
Oleg Riahovski n.1933	URSS	16,59	1958
Tien Chao chung n.1937	R.P. Chineză	16,58	1964
10. Victor Kravcenko n.1941	URSS	16,57	1964
Adhemar da Silva n.1927	Brazilia	16,56	1955
● Henrik Kalocsai n.1940	Ungaria	16,54	1965
● Rishard Malcherzyk n.1934	Polonia	16,53	1961
● Hans Joachim Ruckborn n.1940	R.D.G.	16,51	1965
Motomitsu Kogake n.1932	Japonia	16,48	1956
● Takajuchi Okazaki n.1940	Japonia	16,48	1964
● Adil Damentiev n.1935	URSS	16,47	1964
Leonid Scerbakov n.1927	URSS	16,46	1956
Fred Aisop n.1938	Anglia	16,46	1964
20 Ira Davis n.1936	S.U.A.	16,43	1964
ȘERBAN CIOCHINĂ n.1939	ROMANIA	16,43	1966
● Karl Rahkamo n.1933	Finlanda	16,40	1960
● Evgheni Mihailov n.1937	URSS	16,39	1960
● Anatoli Alibiev n.1938	URSS	16,39	1963
25. John Baguley n.1940	Australia	16,36	1962

n = născut în anul
● = atleți pe care Șerban Ciocchină i-a întrecut în diferite concursuri

NICOLAE MĂRĂȘESCU

ERATĂ: Dintr-o eroare tipografică articolul «SPRINTERII BAZINELORA», apărut în numărul trecut al revistei noastre, nu a fost semnat. El aparține colegului nostru IOAN OCH-SENFELD.

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie — București. Telefoane: 11.10.05; 11.91.13. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale și în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei. Prezentare grafică: M. PATRICHI. Tehnoredactor: N. BĂRBĂUȚEAN. Corector: Gh. RANETTI.

NICOLAE MARTINESCU – campion european la lupte greco-romane cat. 97 kg

După inapoierea de la Essen, unde a cucerit medalia de aur, Nicolae Martinescu a primit din partea prietenilor un frumos buchet de bujori albi și roșii, ca o urare de succes deplin și la Toledo (S. U. A.), unde în această lună vor fi găzduite campionatele mondiale de lupte libere și greco-romane. În interior, prezentarea celor trei medaliați la campionatele europene de lupte greco-romane de la Essen (Nicolae Martinescu, Ion Baciu și Simion Popescu).

Foto: AUREL NEAGU

SPORT